

บทนำ

เบน ไสเตอร์ ตื่นขึ้นมารับรู้ความจริงที่ทำให้ใจอ่อนล้าว่า นอกจากเขาแล้ว ยังมีคนอื่นอยู่ในห้องนอนนี้อีก เจ้าตัวยังคงนอนนิ่งอยู่ในถุงนอน เงียบหูฟังความเสียบของบ้านที่ถูกทิ้งร้าง ราดอล์ฟพลุนซ์ของเขาขยับตัวกระสับกระส่ายเพื่อส่งสัญญาณเตือนเจ้านาย ทั้งเขาและสุนัขต่างก็ไม่รู้จักผู้ชายซึ่งยืนอยู่ในเงามืดนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ปราศจากความสงสัยว่าผู้มาเยือนคือใคร

ชายคนที่ว่าคือคนเดียวกับที่เบนนอนด้วยมาตลอดสี่ปีและเป็นคนที่เขาอยู่ด้วยตลอดหกเดือนที่ผ่านมา คนสองคนที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันใกล้ชิดขนาดนั้นควรจะรู้จักกันและกันอย่างลึกซึ้ง มันควรเป็นเช่นนั้น แต่เบนเพิ่งจะตระหนักเมื่อสองวันก่อนนี้เองว่าเขาไม่รู้จักชายผู้นี้เลยสักนิด แม้แต่ชื่อที่แท้จริงก็ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ ทุกสิ่งทุกอย่างฝ่ายเคยบอก ทุกสิ่งที่เบนเคยเชื่อ ทั้งหมดนั้นล้วนแต่เป็นคำโกหก ครั้งหนึ่งเบนเคยกล่าวหาชายผู้นี้ว่าเขาไม่ต่างอะไรเลยกับคนที่มาเล่นละครเงาให้เบนดู สวมหน้ากาก สร้างภาพลวงตา และเป็นพันธมิตรกันแค่เพียงชั่วคราวเท่านั้น เบนเคยคิดว่าเขาฝ่าผ่านหน้าจากนักการทูตและผู้มีบรรดาศักดิ์ซึ่งปกปิดตัวตนอันลึกซึ้งซับซ้อนของชายผู้นี้ไปได้แล้ว เขาหลงคิดไปว่าชายคนนี้เป็นใจให้และยอมรับเขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตแล้ว เพราะถึงอย่างไรเบนเองก็ยอมรับ *ผู้ชายคนนั้น* เข้ามาในตัวเขา ทว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงการตบตา การทรยศหักหลังครั้งนี้ทำให้เขาว่างเปล่าอยู่ข้างใน

หกเดือน เรื่องบ้า ๆ พวกนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ตอนที่ 1

1

หกเดือนก่อน

เบน ไรเตอร์ วิ่งไปตามแนวเขา ชายหนุ่มรู้สึกปวดขาเล็กน้อยจากการออกแรงวิ่งเป็นเวลานาน หลังจากพอใจกับเวลาที่ใช้ในการวิ่ง เขาหยุดพักก่อนก้มลงทำมือบนหัวเขาขณะหอบหายใจเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ตั้งแต่กลับมาจากอริค เบนมักจะมาวิ่งที่นี่ทุกๆ เช้าและเขาทำเวลาได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ความเครียดและความรู้สึกที่ว่าเขาไม่ได้มีส่วนร่วมในปฏิบัติการครั้งล่าสุดถูกระบายออกมาผ่านการออกกำลังกายอย่างหนักหน่วง เขายืดตัวขึ้นตรงหักเลี้ยวไปยังเส้นทางลงจากเขาแล้วออกวิ่งอย่างสบายๆ แม้เขาจะรับภาระหนักอยู่บ้าง แต่ก็ไม่กระทบกับจังหวะการหายใจของเขาเลยสักนิด

เบนเหลืออบดูนาฬิกาอีกหน เพิ่งผ่านไปชั่วโมงกว่าๆ เขาน่าจะกลับถึงบ้านภายในสี่สิบนาทีนี้ ชายหนุ่มเผยอยิ้มกว้าง ขณะที่ออกวิ่ง ในหัวก็คิดไปพลางๆ ว่าควรจะปลุกเนทอย่างไรดี นึกไปถึงสารพัดวิธีที่จะทำให้ตัวเองได้ผ่อนคลายลงหลังออกกำลังกาย แต่ในขณะเดียวกันก็ช่วยอุ่นเครื่องให้กับทั้งคู่ ภาพเนทยามหลับไหลอย่างสบายอารมณ์ปรากฏขึ้นในใจเบน และนั่นช่วยหันเหความสนใจเขาไปจากอาการปวดที่เข้าขาซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกรองเท้าหัวเหล็กเตะเติมแรงเพื่อไม่ให้เขาไม่สามารถวิ่งได้อีกตลอดกาล การได้จัดจ้อยอยู่กับการฟื้นฟูร่างกายของตนเองช่วยหันเหความสนใจเบนไปจากอาการปวดตบๆ ที่รอยเย็บซึ่งกำลังสมานตัวจากการผ่าเอากระสุนออกบริเวณซี่ข้าง

เขาไม่ได้นึกถึงพินกรรมซีที่ราวเลียดด้วยซ้ำ ซึ่งเรื่องนี้จะโทษงานก็ไม่ได้ แต่เป็นเพราะเขาดวงช่วยเองหรือไม่ก็เป็นฝีมืออาหารจากสายการบินบริติชแอร์เวย์ส ชั้นเฟิร์สต์คลาส เบนรู้สึกได้ถึงสายน้ำอุ่นๆ ไปรยปรายลงมากกระทบกับร่าง เปลือยเปล่าของตนเอง ได้ยินเสียงหวดเคราเสียดสีกันระหว่างที่เขากับเนท จูบกันได้สายน้ำ เขาปล่อยตัวปล่อยใจไปกับช่วงเวลาพักผ่อนหลังจากปฏิบัติภารกิจสำเร็จ นึกครื้นใจกับความคิดที่ว่าจะได้ใช้เวลาทั้งวันร่วมกับเนท เนท ผู้ยินดีมอบเวลาทั้งวันให้กับเขาอย่างที่ไม่เคยให้มาก่อน แต่เบนไม่ยอกนึกถึงผู้ชาย *อีกคน* ในชีวิตเขา ความคิดนั้นทำให้ชายหนุ่มหงุดหงิดขึ้นมาทันทีที่จริงแล้ว *ผู้ชาย* คนนั้นนั่นแหละที่เป็นตัวการทำให้เขาอารมณ์เสีย

เบนได้กลิ่นควันไฟเป็นอย่างแรก ทว่าในหัวก็คิดถึงเพียงแต่ความรื่นรมย์ของฤดูใบไม้ร่วง และกลิ่นไม้หอมชวนให้ระลึกถึงอดีตซึ่งปาวประกาศการเริ่มต้นเดือนพฤศจิกายนและเทศกาลกอกองไฟ เขาไม่ได้ยินเสียงไซเรนเลยจนกระทั่งโผล่ออกมาจากป่าเข้าสู่ถนนสายรองตัดเป็นเส้นโค้งมุ่งหน้าสู่บ้านพัก

รถพยาบาลเปิดไซเรนเสียงดังลั่นขณะแล่นผ่านเบนที่เป็นหลบลองข้างทางแบบตัวกับแนวรั้วต้นไม้ จู่ๆ ความรู้สึกหวนใจก็เริ่มก่อตัวขึ้น เบนเริ่มออกวิ่งอีกหน เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าการวิ่งเหยาะๆ เพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้ออย่างที่เคยทำตามปกติ ครั้งนี้เขาได้ยินเสียงอื่นๆ ซึ่งยากจะระบุแหว่เข้ามา อาจจะมีคนตะโกนอยู่ แต่ก็ถูกเสียงไฟลุกดังคำรามกลบจนแทบไม่ได้ยิน จากนั้นเขาก็สังเกตเห็นเปลวไฟ เบนไม่เคยเห็นบ้านถูกไฟไหม้มาก่อน และไม่คิดเลยว่าเปลวเพลิงจะลุกโชนได้สูงถึงเพียงนี้

ไม่ ไม่ใช่ไฟไหม้บ้านธรรมดาทั่วไป แต่เป็นบ้านพักต่างหาก บ้านพักของเขาเอง เบนวิ่งผ่านประตูเข้าไป เห็นแต่ความสับสนอลหม่านอยู่ตรงหน้า นักดับเพลิงมาถึงที่เกิดเหตุแล้ว รถพยาบาลยังคงเปิดไฟสีฟ้าค้างอยู่ แต่ปิดเสียงไซเรนไว้ เหล่าชายฉกรรจ์ส่งเสียงตะโกนแข็งแรงแธ่ อีกทั้งเปลวไฟก็พวยพุ่งออกมาจากหน้าต่างทุกบาน ใครสักคนร้องแซนเขาเอาไว้ แต่เบนสะบัดออกโดยอัตโนมัติ เขาผลักคนจากหน่วยกู้ภัยออกไปให้พ้นทางแล้วรีบชุดไปยังบานประตู ความร้อนจากเปลวเพลิงทำให้เขาต้องล่าถอยออกมา เบนตะโกน

ร้องเรียกเนทพลางวิ่งกลับมาที่รถพยาบาลเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเนทอาจถูกพาตัวออกมาจากบ้านพักที่ลุกไหม้แล้ว แต่เมื่อไปถึงรถพยาบาลคันทันกลับว่างเปล่า เบนหมุนตัวมองรอบกายพอเห็นคนจากหน่วยกู้ภัยซึ่งถูกเขาผลักล้ม ชายหนุ่มก็กระซอกตัวอีกฝ่ายขึ้นมาตะคอกใส่หน้า ก่อนที่จะเห็นร่างร่างหนึ่งถูกนำตัวออกมาจากห้องนอนโดยชายคนหนึ่งซึ่งสวมอุปกรณ์ช่วยหายใจแล้วส่งต่อให้ชายอีกคนบนบันได มือข้างหนึ่งบีบแขนของเบน แต่เขาสะบัดมันออกแล้วพุ่งตรงดิ่งไปทันที ขอขอบคุณสวรรค์ เนทยังหลับอยู่ แต่คนเราจะหลับได้ลงหรือในสถานการณ์แบบนี้ เขาอยากเข่าร่างอีกฝ่ายแล้วปลุกให้ตื่น ไม่ใช่เพื่อมาร่วมรักกับเขาดังที่วางแผนไว้ตอนแรก แต่เพียงเพื่อให้เนทตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายอย่างที่เขามาทตลอด

เบนเห็นคนตายมามากพอจะแยกความแตกต่างของร่างที่เพียงแค่นอนหลับไปกับร่างอันไร้ชีวิตได้ แทบไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่เมื่อเหตุการณ์นี้จบสิ้นลง แต่ก็ยังมากพอจะทำลายคนที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง คนที่ยังต้องหลับใหลและตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตต่อไปแต่ละวัน

เบนไม่ได้เฝ้ามองตอนที่ร่างของเนทถูกนำขึ้นรถพยาบาลซึ่งรีบวิ่งออกไปพร้อมกับเสียงไซเรนซึ่งไม่มีความจำเป็นต้องเปิดแล้ว เขากลับทรุดตัวลงนั่งบนกำแพงหินก่อด้านหน้าบ้านพักของเขาและเฝ้ามองบ้านหลังมอดไหม้

ถึงอย่างไรก็เริ่มเข้าเทศกาลก่อกองไฟแล้ว

2

หนึ่งเดือนหลังจากนั้น

เบนตามพนักงานโรงแรมเข้าไปยังห้องสวีทของตน ก่อนจ่ายทิปแล้วให้อีกฝ่ายออกไป เบนไม่ได้ตั้งใจว่าจะพักอยู่ที่นั่นนานนัก เขาก็ไม่ได้มีกะจิตกะใจอยากจะทำอะไรอะไรมากมายสักเท่าไร เมื่อบานประตูเปิดลง เบนก็เดินตรงไปยังหน้าต่างบานสูงจากพื้นจรดฝ้าเพดาน พลังเหม่อมองทิวทัศน์อันงดงามของลอนดอนอย่างเลื่อนลอย เขาไม่เหลือบมองนาฬิกาข้อมือแม้ว่าตอนนี้มีคเคิลเซนจะสายกว่าเวลาที่นัดไว้ ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นถึงเจ้านาย เขาอยากจะทำถึงเวลาไหนก็ไม่มีการไปบังคับได้

เมื่อเซอร์นิโคลัส มีคเคิลเซน มาถึง เขามาช้ากว่าเวลานัดถึงสองชั่วโมงกว่า ถ้าความล่าช้านี้ดูจะรบกวนจิตใจอีกฝ่ายอยู่บ้าง เขาก็เก็บอาการได้เป็นอย่างดี เบนสงสัยว่าท่าทางไม่เรียบร้อยต่อสิ่งใดของชายคนนี้เป็น การแสดงเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ในฐานะที่เซอร์นิโคลัสเป็นถึงหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษแห่งสหราชอาณาจักร เขาอาจจะมึนหลายบทบาทให้ต้องแสดง เบนคิดอยู่เสมอว่าใครก็ตามที่ได้ทำความรู้จักกับชายชาวเดนมาร์กวางสูงรูปงามผู้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าดูภูมิฐานไม่มีที่ติคนนี้ คงจะคิดว่าเขาเป็นนายธนาคารหรือไม่ก็นักวิจารณ์งานศิลปะ

หลังจากได้พบกันครั้งแรกและปรับหูให้ชินกับสำเนียงฟังยากและวิธีการพูดจาย่างเป็นแบบแผนแบบคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแล้ว เบน

ก็ต้องแปลกใจเมื่อได้รู้ในภายหลังว่าเจ้านายคนใหม่ของตนนั้นเป็นสมาชิกคนหนึ่งในราชวงศ์อังกฤษผ่านการแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของพระราชินี เลดีฟิลิปปานันครั้งหนึ่งเคยเป็นหญิงสาวที่ใครต่อใครต่างหมายปอง ทั้งยังเป็นถึงอดีตพี่เลี้ยงของเจ้าชายรัชทายาทเสียด้วย เบนเคยได้ยินข่าวลือในทางเสียหายเกี่ยวกับเซอร์นิโคลัสว่าการที่เขาก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็วในหน่วยปฏิบัติการพิเศษแห่งสหราชอาณาจักร หน่วยงานซึ่งขึ้นชื่อว่าชอบกันหาไม่ไห้คนต่างชาติได้ตำแหน่งดี ๆ เป็นเพราะการที่เขามีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับราชวงศ์นี้ละ เบนเชื่อว่าเซอร์นิโคลัสเองก็คงรู้ว่าคนอื่นพูดถึงตัวเขาเช่นไร ชายหนุ่มคิดในแง่บวกว่าเซอร์นิโคลัสคงไม่ได้ใส่ให้กับเรื่องพรรค์นี้ แต่บางครั้งก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมที่เฉยเมยไม่แยแสนั้น แท้จริงแล้วอาจเป็นเพียงแค่การแสดงก็ได้

แต่ไม่ใช่แค่เซอร์นิโคลัสเท่านั้นหรอกที่เล่นละครเก่ง เบนเองก็กำลังเมินเจ้านายของเขาได้แนบเนียนไม่แพ้กัน ชายหนุ่มรู้ตัวดีว่าคนอย่างเขาไม่ได้รับคัดเลือกจากหน่วยรบพิเศษให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในหน่วยงานนี้ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาไร้ความโดดเด่นสะดุดตา ทำตัวกลมกลืนได้กับทุกสถานการณ์ โดยไม่มีใครสงสัย ตรงกันข้ามเลย เบนเป็นจุดสนใจเสมอ ด้วยความสูงหกฟุตสี่นิ้วบวกกับดวงตาสีเขียวที่ห่างกันอย่างพอเหมาะรับกับโหนกแก้มสูงทางหน่วยใช้หน้าตาของเขาเป็นเครื่องมือตลบหลังผู้คน เพราะคงไม่มีใครมาสงสัยหนุ่มน้อยนักรบหรอกจริงไหม เส้นหน้และรูปลักษณ์ภายนอกที่งดงามทำให้ทุกคนมองข้ามทักษะและความสุขุมของเขาไปอย่างง่ายดาย

เบนมองไปยังเซอร์นิโคลัสที่ก้าวเข้ามาภายในห้องของโรงแรมพร้อมบัตผมบลอนด์ยาวที่ตกลงมากระหน่ำผากออกด้วยท่าทางสบาย ๆ ชายหนุ่มรู้ดีว่าเซอร์นิโคลัสตั้งใจทำแบบนี้เพราะต้องการบรรเทาความหุดหิดใจของเขาจากการต้องทรนอยู่นานกว่าอีกฝ่ายจะมาถึง แต่เบนไม่อยู่ในอารมณ์อยากถูกใครบงการ เขาจึงรักษาหน้าที่เรียบเฉยเอาไว้

ฉะนั้นในตอนที่เซอร์นิโคลัสเอ่ยปากออกมาตามมารยาทว่า “ฉันเสียใจด้วยนะเรื่องไฟไหม้ เบนจามิน” เบนจึงตอบรับโดยไม่แสดงอารมณ์ว่า “ขอบคุณครับท่าน”

“นายเป็นยังไงบ้าง”

ตอนนั้นเองที่เบนตรงเข้าไปยังบาร์พร้อมซิงเครื่องตีมาให้กับพวกเขาทั้งคู่ แม้ตอนนั้นเพิ่งจะสิบโมงเช้า ขณะที่ส่งแก้วให้กับเจ้านาย เบนตอบกลับไปเรียบๆ “ผมไม่เป็นไรหรอก” ก่อนจะซักเพิ่มด้วยน้ำเสียงตึงเครียดขึ้นเล็กน้อย “แล้วเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานทางเราได้อ่านรายงานเหตุเพลิงไหม้หรือยังครับ”

เซอร์นิโคลัสจิบมอลต์วิสกี้ไปอีกหนึ่ง “ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าเรื่องนี้เกิดจากสาเหตุอื่นนอกจากอุบัติเหตุ” แต่เมื่อเบนจ้องเขานิ่งๆ ด้วยดวงตาสีเขียวคู่นั้น เซอร์นิโคลัสก็ถอนหายใจแล้วพูดต่อ “ฉันยอมรับนะว่าช่วงเวลายันเหมาะเจาะเกินไปจนน่าสงสัย แต่อัลลูนีอยู่ในสถานเอกอัครราชทูตประจำกรุงแบกแดดตอนที่เกิดเรื่อง เราให้คนจับตาดูเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะ แต่อูซามะฮ์น้องชายเขาอะ หมอนั้นผ่านเข้าสนามบินฮีทโธรว์มาโดยใช้เอกสิทธิ์ทางการทูตสามวันก่อนเกิดเหตุเพลิงไหม้ เราไม่สามารถตามรอยการเคลื่อนไหวของเขาได้เลยหลังจากหมอนั้นเข้ามารายงานตัวที่สถานทูตเมื่อวันที่สามสิบตุลาคม แต่ว่านะ เบนจามิน บ้านพักหลังนั้นอายุสักสองร้อยปีได้มั้งมีความเป็นไปได้ว่าเหตุเพลิงไหม้เกิดจากไฟฟ้าลัดวงจรตามที่ระบุไว้ในรายงาน”

“ด้วยความเคารพนะครับท่าน แต่ช่างหัวเรื่อง *ความเป็นไปได้* นั้นแหละอะ ผมยิ่งลูกชายของอัลลูนีนะ นั่นต่างหากความเป็นไปได้ *ที่แท้จริง*”

“เขาไม่มีวันรู้เรื่องนี้หรอก เบนจามิน ปฏิบัติการครั้งนี้วางแผนมาเป็นอย่างดี”

“ให้ตายเถอะครับ เราตั้งแต่แรกแล้วว่านี่เป็นฝีมือของหมอนั้น มันนั่นแหละที่ส่งไอ้น้องชายเฮงซวยไม่ก็พวกสมุนรับใช้ไปที่บ้านพักของผม อัลลูนีเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดและผมต้องให้มันได้ซัดใช้โน้ลิ่งที่มันทำ”

เซอร์นิโคลัสคว้าแก้วทั้งของตัวเองและอีกฝ่ายไปที่บาร์และรินเครื่องตีเพิ่ม “ฉันจะทำเป็นว่าไม่ได้ยินเรื่องพวกนี้ก็แล้วกัน” เขาสบตาเบนแล้วจ้องนิ่ง “ตอนนี้ฉันมีงานอื่นให้นายทำ ถ้านายสนใจนะอะ”

เบนส่งยิ้มขมขื่นให้กับเจ้านาย “คุณอ่านหนังสือจิตวิทยาขั้นพื้นฐานมาหรือยังครับ ในนั้นคงบอกสินะว่าผมอยู่ในอาการหดหู่เกินปกติและควรจะทำอะไรที่ท้าทายทำ”

“แล้วมันได้ผลมั้ยล่ะ เบนจามิน ฉันเป็นคนเขียนหนังสือเล่มที่ว่าเอง แต่ฉันไม่จำเป็นต้องใช้หลักจิตวิทยาเกี่ยวกับนายนี้ หรือตอนนี้ต้องใช้แล้ว นายยังสนใจข้อเสนอของฉันอยู่ไหม” พูดจบ อีกฝ่ายก็ยื่นแก้วที่เต็มเครื่องดื่มแล้วให้กับเบน เบนหันไปอีกทางก่อนพยักหน้าเร็วๆ ที่หนึ่ง

เซอร์นิโคลัสเดินอ้อมมาทางด้านหลังเขา “สุดสัปดาห์นี้นายมีแผนแล้วหรือยัง” และก่อนที่เบนจะทันมีเวลาได้หาข้ออ้าง อีกฝ่ายก็ออกปากชวน “ฟิลิปอาจจะพาเพื่อนๆ มาจัดงานสังสรรค์ ฉันเลยอยากมีพรรคพวกบ้างนะ นอกจากนี้เธอก็รู้ว่าเธอคงอยากพบนาย เธอกับนายไม่ได้เจอกันนานแล้วนี่”

“ภรรยาของคุณยังคิดว่าผมเป็นเจ้าของหน้าที่ชั้นผู้น้อยในกระทรวงเหมืองแร่และอุตสาหกรรมอยู่หรือเปล่า”

เซอร์นิโคลัสหัวเราะ “เปล่า ฉันจัดการเลื่อนขั้นให้เราสองคนไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ฉันเป็นหัวหน้าฝ่ายจัดหาของกระทรวงการต่างประเทศ ส่วนนายก็เป็นผู้ช่วยของฉัน” เขาตะแคงเบนอย่างแผ่วเบา ขณะที่เบนเองชำเลืองมอง

“แล้วหน้าที่ใหม่ของผมคืออะไรล่ะครับ”

เซอร์นิโคลัสบรรจงใช้นิ้วมือไปตามกลุ่มผมสั้นของเบนซึ่งระช่วงลำคอ เขาอยู่ “ในฐานะผู้ช่วยของฉันนี่รี เรื่องนั้นฉันก็ไม่ว่างเหมือนกัน...ทำไมนายไม่ลองร่างรายละเอียดมาล่ะ แล้วให้ฉันตัดสินใจอีกที”

เบนยิ้มให้กับตัวเองก่อนหันกลับไปคว้าเสื้อนอกของนิโคลัสเอาไว้ แล้วค่อยๆ ปลดมันออกจากไหล่อย่างช้าๆ ก่อนโยนมันไปทางเก้าอี้หวม เขาเริ่มคลายปมเน็คไทผ้าไหมทรูหราออกโดยไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายละสายตาไปจากเขาได้ และเมื่อแก้ปมเสร็จ ชายหนุ่มก็โยนมันทิ้งไว้กับพื้นเป็นการท้าทายให้นิโคลัสตำหนิ เขาบรรจงปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสั่งตัดพิเศษออกทีละเม็ดกระทั่งเผยให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าอกที่ซุกซ่อนอยู่ จงใจบดขยี้ยอดอกสีเข้มให้ขึ้นสีแล้วจึงรามือ ขณะที่นิโคลัสสูดลมหายใจอย่างหนักหน่วง เบนเอ่ยเสียงเย็น “ผมว่าผมมีคุณสมบัติครบถ้วนสำหรับงานนี้นะครับท่าน”

กว่าที่ทั้งคู่จะเสร็จจากภารกิจ วิสกีในแก้วก็จางไปเสียแล้ว เบนจึงพาร่างเปลือยเปล่าของตนออกจากเตียงเพื่อไปเติมเหล้าเพิ่ม กระเพาะของเขาส่งเสียงโอดครวญ ชายหนุ่มจึงฉวยแอ๊ปเปิ้ลจากชามผลไม้ที่จัดบริการไว้มาลูกหนึ่ง แล้วโยนอีกลูกให้กับชายที่นอนแผ่อย่างอิมเมจใจอยู่บนเตียง ชายทั้งสองนอนเคียงกัน กินผลไม้แล้วล้างคอด้วยแอลกอฮอล์ เวลาแบบนี้บนแทบไม่อยากจะขยับตัวไปไหนเลย

“จริง ๆ แล้วนายเป็นยังไงบ้าง เบนจามิน”

“แล้วผมดูเป็นยังไงล่ะครับ”

“การที่นายมีอะไรกับฉันไปกว่าสองชั่วโมง มันไม่ได้แปลว่าสุขภาพจิตของนายจะดีหรอกนะ อันที่จริงมีหลายคนที่แย้งว่าผลลัพธ์มันตรงกันข้ามเลย”

“ถ้าอย่างนั้นการที่คุณอยากให้ผมเอากับคุณจนหมดเรี่ยวหมดแรงตั้งสองชั่วโมง มันบ่งบอกอะไรเกี่ยวกับตัวคุณบ้างล่ะ”

“ฉันไม่ได้หมดเรี่ยวหมดแรงสักหน่อย ขอบอกว่าฉันรู้สึกตัวดีทุกวินาที และสภาพจิตของฉัน ก็ไม่ได้ถูกทดสอบโดยไอโรคจิตชาวอิรักที่กำลังอาฆาตแค้น”

“งั้นจริง ๆ แล้วคุณก็คิดว่านี่เป็นฝีมือของอัลลูนีสินะ”

“ฉันว่านายต่างหากที่คิดแบบนั้น เบนจามิน และนั่นแหละที่ทำให้ฉันกังวล”

“คนของเราจะจับตาดูเขาต่อไปไหมครับ”

“แน่นอน”

เมื่อเบนไม่ได้พูดอะไรต่อ นิโคลัสก็หันไปหาเขา “มาร่วมงานที่บ้านฉัน ตอนสุดสัปดาห์นี้ เราจะได้ถกเรื่องนี้กันให้ละเอียดขึ้น” เบนไม่ได้ตอบรับ ทว่าเขาแต่จ้องเพดานห้องอย่างครุ่นคิด นิโคลัสทิ้งแกนแอ๊ปเปิ้ลไว้บนโต๊ะข้างเตียงพร้อมเอ่ยปากพูดชัดถ้อยชัดคำว่า “คราวนี้ถึงตาฉันบ้าง”

3

คฤหาสน์ หูหระเก่าแก่ตั้งแต่รัชสมัยของพระราชินีเอลิซาเบทที่หนึ่ง ตั้งอยู่ในที่ดินกว้างใหญ่แถบชนบททางตอนใต้ของเดวอน มีการต่อเติม ปีกอาคารแบบวิกตอเรียและโรงม้าแบบยุคพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่เจ็ดเพิ่มเข้ามา เป็นการผสมผสานสถาปัตยกรรมอังกฤษในยุคต่างๆ ให้เข้ากับพื้นที่ได้อย่าง ลงตัว คฤหาสน์หลังนี้ตั้งอยู่ในหุบเขาที่วิวทิวทัศน์งดงามซึ่งทอดไปสู่แม่น้ำ เบน เคยมาที่นี้หลายต่อหลายครั้ง เลดีฟิลิปาต้อนรับเขาเป็นอย่างดีราวกับเขา เป็นลูกชายที่เธอไม่เคยมี แนนอนว่านั่นย่อมทำให้เบนรู้สึกอึดอัดในเมื่อเขามี ความสัมพันธ์กับสามีของเธออยู่ แต่นิโคลัสกลับคิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้ตลกดี

เบนไม่เคยปล่อยให้ความสัมพันธ์แปลกประหลาดระหว่างเขากับเจ้านาย เป็นปัญหากับตัวเองมากนัก ทุกอย่างเริ่มต้นที่บ้านหลังนี้เองตอนที่เขาได้รับ คำเชิญเป็นครั้งแรกให้มาสัมภาษณ์งานหลังจากเพิ่งเข้ากองทัพ เบนรู้สึกได้ว่า ตัวเองถูกตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วนตลอดทั้งสัปดาห์ รับรู้ว่าเซอร์นิโคลัส มิคเคิลเซน คอยจับตามอง พินิจพิจารณา และประเมินท่าทีเขาอยู่ ที่แรก เขาคิดเอาเองว่าทั้งหมดนั้นเป็นการประเมินว่าเขาเหมาะกับงานนี้หรือไม่ แต่พอคืนที่สอง เบนก็ชักไม่แน่ใจแล้ว เขาเลือกจ้องตอบสายตาที่เพ่งมองมา อย่างขมขมจริงจัง และเมื่อเข้าคืนที่สาม สายตาของเซอร์นิโคลัสสบงบอกว่า เขาตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้ว คืนนั้นเบนถูกจับกดหน้าแนบกับโต๊ะ บิลเลียด ตัวเขาเองก็อธิบายไม่ได้เหมือนกันว่าการจ้องตากันแบบจริงจังนั้น

ก้าวกระโดดมาเป็นการปลดปล่อยทางกายอย่างดุเดือดรุนแรงเช่นนี้ได้อย่างไร
ฟิลิปปาออกมาต้อนรับเบนขณะที่เขาจอตมอเตอร์ไซค์ดูคาติคูใจ
บนทางโรยกรวดด้านหน้าประตูไม้โอ๊ก เธอจูบแก้มเขาทั้งสองข้างแล้วไล่
บรรดาสุนัขที่ล้อมรอบเธออยู่ให้ออกไป “สวัสดีจ๊ะ ที่รัก มานี่เดี๋ยวนี้เลยนะ
บ๊อดเจอร์ ฉันเสียใจด้วยนะ นิคเล่าให้ฉันฟังแล้ว ไม่ นั่งลงเลยนะ ฮอลลี
น่ากลัวจริงๆเลย เข้ามาข้างในเถอะจ๊ะ”

เขาเดินตามหญิงสาวเจ้าของเส้นผมพลิวสลวยในชุดผ้าทิวีดผ่าน
โถงทางเข้าอันโอ้อ่า แต่กลับให้ความรู้สึกหนาวเย็น ไกลถึงเทศกาลคริสต์มาส
แล้ว ห้องโถงนั้นจึงตกแต่งอย่างงดงามด้วยไม้ประดับและพวงดอกไม้
สีเขียวขจี ทั้งคู่เดินเข้าไปในห้องครัวซึ่งเป็นสถานที่ที่เลดี้ฟิลิปปากำหนดให้เป็น
ศูนย์กลางของการพักผ่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์แบบเป็นกันเอง นิคโผล่หน้าออกมา
ที่โต๊ะตอนเบนเดินเข้ามา อีกฝ่ายไม่ได้สนใจเขา ดวงตาคู่นั้นยังคงจ้องจ้องอยู่ที่
หนังสือพิมพ์ ฟิลิปปาเสิร์ฟชาและพายเนื้อสับให้กับเบน จากนั้นจึงก้าวออก
จากห้องครัวพร้อมกับฝูงสุนัขจอมวุ่นวายไปทำอะไรบางอย่างที่ต้องใช้ตะกร้า
ใส่ดอกไม้ เธอตะเบ็งเสียงออกคำสั่งบรรดาสุนัขจอมซนแทบไม่ได้หยุด
เมื่อห้องครัวกลับคืนสู่ความเงียบสงบ นิคโผล่หน้าขึ้นมาเป็นครั้งแรก
เขาฉวยพายไปจากจานของเบนแล้วเอ่ยทัก “สวัสดี เบนจามิน”

เบนพยายามกลืนยิ้ม เขาไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับ
เจ้านายของเขาเลย แต่ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้ชายอีกคนรู้อย่างเด็ดขาด
ว่าเขาชอบอีกฝ่ายมากจริงๆ คำว่าชอบ ฟังแล้วไม่มีพิษมีภัยดี และเบนก็ยึดถือ
คำนี้ไว้อย่างเหนียวแน่น เขาหันตัวออกห่างจากโต๊ะ ย้ายจานออกมาให้ไกล
เกินกว่าที่อีกฝ่ายจะเอื้อมถึงแล้วถามเสียงนิ่ง “มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ”

“อีกเดี๋ยวนายได้รับใช้ฉันแน่” นิคโผล่เข้ามาองกรรยาของเขาสั่งการให้
คนสวนตัดช่อฮอลลีอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหันมาถามด้วยท่าทางสบายๆแบบ
หลอกตา “เออละ นายช่วยตามใจฉันหน่อยได้ไหม เบนจามิน”

เบนหัวเราะกับคำขอร้อง เซอร์นิคโผล่เข้ามาใช้คำที่ไพเราะเหมาะสมในการ
เอ่ยถึงกิจกรรมพิเศษนอกงานของทั้งคู่เสมอ เขารู้ดีว่าเจ้านายต้องการอะไร
และพยักหน้าตอบ “แน่นอน ตามที่คุณต้องการครับ”

ทั้งคู่นำมือออกมาจากคอกที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ในเวลาส่วนใหญ่ นิโคลัสมักมีท่าทางลึกลับเป็นปริศนาและงามสง่าไว้ที่ต้อยเสมอ ไม่มีใครมองเห็นหน้าเหล่านี้เข้าไปได้ แต่เมื่ออยู่บนหลังม้าเขาเหมือนกลายเป็นอีกคน บุคคลอันตราย ชายผู้มีความ *ดิบเถื่อน* เขาสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกันกับม้าตัวที่ขี่ในแบบที่เหล่าขุนนางอังกฤษทั้งหลายไม่มีวันทำได้ เบนรู้สึกได้ถึงรังสีคุกคาม ลักษณะบางอย่างที่ป่าเถื่อนในตัวชายชาวออร์สผู้นี้ยามที่ทั้งคู่ขี่ม้าเคียงกัน

พวกเขาออกไปไกลจนถึงสวนบริเวณปากแม่น้ำ ระดับน้ำลดลงต่ำเผยให้เห็นพื้นเลนลื่นๆ ข้างใต้ เบนได้กลิ่นดินโคลน ได้กลิ่นเกลือและสาหร่าย ทั้งสองบังคับม้าให้เดินอย่างระมัดระวังไปตามทาง ผ่านโขดหินจนกระทั่งมาถึงชายหาดซึ่งมองไปเห็นแต่ทรายเปียก ตอนนี้น้ำยังไม่ขึ้น นิโคลัสหันกลับมาที่เบน ท่าทางดูกระฉับกระเฉงขึ้นมาทันที “แข่งกันไหม”

เบนสงสัยเหลือเกินว่าชายผู้ดังตามคนนั้นหันหลังซ่อนตัวเองอยู่หลังฉากหน้าที่สร้างขึ้นมาลวงตาคนอื่นๆ ได้อย่างไร นานๆ ที่เขาถึงจะมีโอกาสได้ยลโฉมเซอร์นิโคลัส มิคเคิลเช่น แบบที่เป็นอยู่ตอนนี้ ถึงอย่างไรก็คงเป็นเรื่องยากพอดูที่ผู้ชายคนหนึ่งจะใส่หน้ากากปกปิดอารมณ์ที่แท้จริงเวลาที่ร่างกายเขาถูกขโมยด้วยเหงื่อและน้ำรักจากผู้ชายอีกคนหนึ่ง ในยามที่นิโคลัสฝังกายลึกลงเข้ามาในร่างของเบนนั้น เขากลายเป็นอีกคนหนึ่งไปเลย

ณ ตอนนี บนชายหาดเย็นเยียบในเดือนธันวาคม ชายซึ่งเต็มไปด้วยความปรารถนาอันร้อนแรงคนนั้นปรากฏตัวขึ้นแล้วอีกครั้ง เบนหัวเราะออกเป็นครั้งแรกนับแต่เกิดเหตุร้าย สายลมพัดพาเสียงของเขาลอยละล่องออกสู่ทะเลไป “ชนะแล้วคุณอยากได้อะไรล่ะครับ ในเมื่อผมมั่นใจว่าผมต้องแพ้อย่างแน่นอน”

นิโคลัสเองก็หัวเราะออกมาเช่นกัน เขาขยับม้าเข้ามาใกล้จนต้นขาของทั้งคู่สัมผัสกัน “ฉันเป็นเจ้าของที่ใจดีนะ เบนจามิน ฉันยอมให้นายเลือกเองเลยว่าคุณอยากให้อะไร” สำเนียงเดนมาร์กเข้มข้นผสานอยู่ในถ้อยคำเหล่านั้น เบนรู้สึกได้ว่าความตื่นเต้นก่อตัวขึ้นที่บริเวณโคนสันหลังเหมือนตอนที่ทั้งคู่พบกันเป็นครั้งแรก ตอนที่ทั้งสองฝ่ายนั่งอยู่ตรงข้ามขณะที่จับมือทักทายกัน

“มิสเตอร์ไรเดอร์ ขอขอบคุณที่มานะ” นับแต่นั้นเป็นต้นมา นิโคลัสก็แสดงความซาบซึ้งกับการมาเยือนของเบนด้วยสารพัดวิธีอย่างสร้างสรรค์

เบนทำท่าเหมือนจะตอบคำถามของนิโคลัส แต่แล้วทันใดนั้นเขาก็กลับชักม้ออย่างเจ้าเล่ห์ให้มันหันไปยิงเส้นทางที่ทั้งคู่ใช้แข่งกันแล้วควบนำออกไปก่อน เขาต้องฉวยโอกาสสร้างความได้เปรียบให้ตัวเองถ้าคิดจะแข่งกับนิโคลัส สายลมทำให้ตาของเบนพร่ามัวและหูทั้งสองข้างเย็นเฉียบ เบนชี้ม้าโดยที่เขาเป็นเพียงคนที่นั่งบนหลังมัน ในขณะที่นิโคลัสนั้นประสานรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับม้าตัวที่ขี้เลย ตัวเขากลายเป็นสายลมที่พัดผ่านศีรษะทั้งคู่ไป เป็นกลิ่นผืนดินและไอทะเลที่สร้างความพึงพอใจ ชายหนุ่มไล่ทันเบนได้อย่างไม่ยากเย็น เขาตีคู่ขึ้นมาและคอยยั่วแหย่เบนไปตลอดทางขณะที่ทั้งคู่เข้าใกล้แนวผาส่งตรงงานบริเวณแหลมมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่พวกเขาตัดข้ามแอ่งหินที่มีน้ำท่วมขัง นิโคลัสก็ขึ้นแข่งเบนออกไปยังชายหาดส่วนที่เพิ่งปรากฏให้เห็น ควบตะบึงไปทางเว็ງอ่าวที่เข้าถึงได้เฉพาะช่วงเวลาน้ำลดเท่านั้น จุดที่ทั้งคู่กำหนดไว้เป็นเส้นชัยคือช่องว่างระหว่างหินก้อนกลมใหญ่เหมือนเครื่องโม่กับก้อนที่รูปร่างคล้ายโหนดกอฐ เบนตั้งชื่อหินทั้งสองก้อนใหม่ว่า “กันบี้บับ” กับ “ไอ้หนูแข็งทื่อ” สุดท้ายนิโคลัสก็ชนะเขาขาดลอยอีกตามเคย ชายหนุ่มผ่านเส้นชัยเข้าไปปะทะเกลียวคลื่น แล้วบังคับม้าให้หมุนตัวกลับมา เจ้าม้ายาวนั้นเดินโลดเป็นจังหวะสอดคล้องประสานกับเสียงคลื่นกระทบฝั่ง เบนบ่นอุบอยู่ไม่ห่าง “บ้าเอ๊ย”

นิโคลัสชักม้าหันกลับมาจนทั้งคู่เผชิญหน้ากัน “ไหนล่ะรางวัลของฉัน”

เบนบอกไม่ได้ว่าเป็นเพราะความตื่นเต็นของการแข่งขันเมื่อครู่หรือว่าเป็นเพราะความซาตานจากอาการโศกเศร้าซึ่งติดตัวเขามาตั้งแต่เหตุการณ์ไฟไหม้ แต่จู่ๆ เบนก็ต้องการบางอย่างจากชายผู้นี้ บางอย่างที่เขาไม่เคยได้รับอนุญาตให้ทำมาก่อน ชายหนุ่มลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง หันมองไปรอบชายหาดในช่วงเดือนธันวาคมซึ่งไร้ผู้คน มีแค่พวกเขาสองคนอยู่บนหาดซึ่งมีสายลมเย็นฉ่ำพัดกระหน่ำ และโดยที่ไม่ทันคิดไตร่ตรองเสียก่อน เบนก็ชะโงกตัวเข้าไปจูบริมฝีปากเย็นเฉียบของนิโคลัส เขาผละออกมาเพื่อดูปฏิกิริยาของอีกฝ่าย ถึงทั้งคู่จะมีความสัมพันธ์กันแล้ว แต่พวกเขายังไม่เคยจูบกันเลย

สักครั้ง ทั้งสองแทบไม่เคยใช้มือหรือว่าปากเลยด้วยซ้ำ ไม่เคยสนใจการเล่าโลมปลุกอารมณ์คุกรุ่นให้ไหมกระพือขึ้นไปอยู่ในระดับเร้าร้อนแผดเผาเหมือนอย่างช่วงสุดสัปดาห์ที่ทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันเป็นครั้งแรก เพียงแค่สบตากันแล้วทั้งสองก็กระโจนขึ้นเตียงเลยทันที ไม่มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้สึกการเป็นผู้ให้หรือผู้รับ เบนเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่พวกเขาไม่เคยคุยกันเรื่องนี้และเขาก็ไม่คิดจะถามด้วย เพราะฉะนั้นจุมพิตบนหลังม้าท่ามกลางชายหาดอันเย็นเยียบคราวนี้จึงเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง นิโคลัสมองสำรวจเบนอย่างเย็นชา ใบหน้าเขาแสดงความห่างเหิน “คนที่อยู่ในกองเพลิงคือใครกัน เบนจามิน”

เบนหันขวับทันที ม้าของเขารู้สึกได้ถึงความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นภายใน มันผงะถอยไปข้างหลังอย่างรวดเร็วเกินไปจนเบนต้องคว้าอานไว้เพื่อทรงตัว เบนควมม้าออกห่างจากน้ำแล้วมุ่งหน้าไปที่โขดหิน เมื่อรู้สึกว่ายาลมลดความรุนแรงลง เขาก็เลื่อนตัวลงจากหลังม้าแล้วจูงมันเดิน พยายามทำให้ทั้งม้าและตัวเขาเองสงบลง นิโคลัสที่ตามมาทีหลังก็ลงจากหลังม้าเช่นกัน ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าทาบหยิบเอาขนมมาให้ม้าของตัวเองเป็นรางวัล ลูบเบาๆ ที่จมูกของมัน ก่อนกระซิบคุยกับมันแผ่วเบาเป็นภาษาบ้านเกิดของเขา

ในที่สุดเบนก็ยอมตอบคำถามนั้น “นาธานครับ เขาชื่อนาธาน เขาเป็นช่างไม้ที่ทำหน้าต่างให้บ้านพักของผม”

“เขาอยู่ที่นั่นนานหรือยัง”

“ไม่ครับ ทำไมคุณเพิ่งมาถามผมตอนนี้ล่ะ” เขาจับความรู้สึกของนิโคลัสได้ก่อนที่อีกฝ่ายจะทันได้ซ่อนมัน “คุณรู้เรื่องนี้ที่อยู่แล้วนี่ ของมันแน่นอยู่แล้ว”

ทั้งคู่จูงม้ามุ่งหน้ากลับไปยังบริเวณแหลมซึ่งคั่นกลางระหว่างชายหาดสองแห่งช่วงที่น้ำขึ้นสูง “ฉันแค่สงสัยนะว่านายจะบอกเรื่องนี้กับฉันเมื่อไหร่”

“คุณไม่ได้สนใจเรื่องนาธานจริงๆหรอก ให้ตายสิ นี่เรากำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่แน่ เรื่องงานหรือว่าเรื่องของเราสองคน คุณคิดว่าการตายของเขาเกี่ยวข้องกับ...นั่นมันก็แค่จุมพิตเองนะ ใครๆก็จุมพิตกันทั้งนั้นแหละ นั่นเป็นสิ่งที่คนปกติเขาทำกัน”

“นายคิดว่าตัวเองไม่ปกติงั้นเหรอ”

“ผมคิดว่าคุณต่างหากที่ไม่ปกติ! ด้วยความเคารพอย่างสูงครับท่าน”
นิโคลัสหัวเราะ “งั้นนายคิดว่าฉันเป็นตัวแทนของนาธานเหรอ”

เบนทำเสียงโอดครวญ “ไม่ครับ โธเอี้ย ฟังนะ ลืมมันไปเถอะครับ ผม...คุณชนะการแข่งขันบ้างนี่แล้วไง คุณก็ชนะตลอดนั่นแหละ ถูกมั้ย ผมว่า...” พวกเขาถึงบริเวณใต้เงื้อมผาแล้ว สายลมพัดผ่านช่องเขาเข้าไปสู่ถ้ำที่อยู่ลึกด้านใน “ผมก็แค่...”

ตอนนั้นเองที่นิโคลัสคว้าท้ายทอยเบนเข้าหาตัวแล้วประทับจูบลงไปบนริมฝีปากของอีกฝ่าย ริมฝีปากของทั้งคู่เย็นชืดจากอากาศหนาว แต่ถุงมือหนังของนิโคลัสกลับให้ความรู้สึกอ่อนนุ่มบนใบหน้าของเบนในขณะที่เขายังคงละลายตัวช้าๆ เพื่อลิ้มรสจูบ ความสูงของชายทั้งสองเท่ากันลงตัวพอดี รอยยิ้มซึ่งหาได้ยากปรากฏขึ้นยามที่ทั้งคู่ผล่อออกจากกันก่อนที่จะจูบกันอีกหน ปล่อยให้ลื่นว่อนๆ แลกเปลี่ยนสัมผัสสวาบหวาม เบนคิดว่าลื่นของตนเคยได้ลิ้มรสบริเวณที่เป็นส่วนตัวที่สุดของร่างกายเจ้านายเขาแล้ว แต่เขาคิดผิด จูบนี้มันเป็นคนละเรื่องกันเลย เบนนึกสงสัยว่าไม่ตัวเขาก็เจ้านาย จะมีใครที่จูบกันแบบนี้แล้วยังอำพรางตัวตนที่แท้จริงเอาไว้หรือทำตัวห่างเหินได้บ้าง

ผ้าของเบนขยับตัวอย่างอยู่ไม่สุขและพ่นลมออกจุมุกเป็นการเตือนว่ามีคนกำลังมา เบนได้ยินเสียงเอะอะและมองเห็นสุนัขสองตัววิ่งไล่เห่า นกนางนวลอยู่ไกลลิบๆ นิโคลัสกับเบนจึงผล่อออกจากกันแล้วกลับขึ้นหลังม้า พวกเขาหันก้าวเหาะๆ ออกไปคู่กัน เบนคิดไม่ออกเลยว่าจะพูดอะไรต่อไปดี เขามั่นใจว่านิโคลัสก็คงประสบอาการเดียวกัน มีหลายอย่างที่ทั้งคู่ต้องเก็บไปใคร่ครวญ ความสัมพันธ์ของพวกเขาแปรเปลี่ยนไปทันทีเมื่อมีจูบกลางสายลม ซึ่งเป็นคำสัญญาถึงบางสิ่งที่ดีกว่าตอนนี้ บางสิ่งที่เกือบจับต้องได้และเป็นของจริง ง่าย เบนก็รู้สึกมวนในท้อง สำหรับเบนแล้ว เขายอมอยู่แบบนี้ต่อไปดีกว่าต้องสูญเสียนิโคลัสไปตลอดกาล เขารู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายถือไพ่เหนือกว่าในความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดนี้ และคนคนนั้นก็ไม่ใช่เขา เสียด้วย ในที่สุดนิโคลัสก็หัวเราะออกมาโดยปราศจากอารมณ์ขันแล้วยกมือขึ้นเสยผมด้วยท่าทางคุ้นตา เบนจึงค่อยโล่งอกที่ได้รู้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขา

ยังคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เขายังไม่ได้ทำลายอะไรไป ชายหนุ่มเหลือบมองไปที่นิโคลัสซึ่งจ้องกลับมาเช่นกัน เบนสายศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงขอภัย “ผมขอโทษที่ระเบิดเรื่องเนทออกไปนะครับท่าน ผมแค่รู้สึกผิดเพราะผมดึงเขาเข้ามาในชีวิตแล้วก็ทำให้เขาต้องตาย”

“แล้วนายตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้หรือเปล่านั้น?”

“ก็ต้องไม่นะสิครับ!”

“งั้นฉันก็ไม่เห็นว่านายจะต้องรู้สึกผิดไปทำไม นายเศร้าได้ แต่สุดท้ายแล้วมันก็จะผ่านไปเอง”

เบนจ้องมองเจ้านายขณะที่อีกฝ่ายกำลังพูด เขาอยากถามเหลือเกินว่าเมื่อไหร่ความเศร้าของนิโคลัสจะจางหายไปบ้าง แต่รู้ดีว่าจะไม่ได้รับคำตอบ เบนจึงโพล่งขึ้นมาเหมือนเด็กจอมซนแทนว่า “ใครไปถึงคนสุดท้ายต้องเลี้ยงอาหารกลางวันนะครับ!”

ชายหนุ่มทั้งให้นิโคลัสตามหลังจนไม่เห็นฝุ่นเมื่อทั้งคู่ห้อยตะปิงมาถึงคอกม้า แต่นั่นก็เป็นเพราะนิโคลัสยอมอมมือให้ห rokok เบนไม่สนว่าใครเป็นฝ่ายตามใจใครในชัยชนะเล็กๆ ครั้งนี้ ทั้งคู่ลงจากหลังม้าแล้วนิโคลัสก็ส่งสายบังเหียนให้กับคนดูแล เขาควานหาขนมชิ้นสุดท้ายมาป้อนให้ม้าของเบนเป็นรางวัล แล้วกระซิบบางอย่างเป็นภาษาเก่าแก่โบราณตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษผู้พิชิตของเขา

4

ทั้งสองเดินกลับ เข้าบ้านเคียงกันไปและเบนก็พบว่าแขกของฟิลิปมาได้มาถึงแล้ว ที่ห้องโถงด้านล่างขณะนี้แม้แต่เสียงคนพูดคุยกัน การขยับย้าย สัมภาระ และสุนัขเห่าดังประสานกันซึ่งแซ่ ข้าวของมากมายหลากหลายชนิด ถูกจัดเตรียมไว้ใช้ใน ช่วงวันหยุดก่อนเทศกาลคริสต์มาส นิโคลัสสะกิดเบน แล้วทั้งคู่ก็เดินอ้อมหลังบ้านไปยังห้องทำงานซึ่งมีบันไดส่วนตัวทอดสู่ชั้นบน เขาตามหลังเบนไปที่ห้องนอนขนาดใหญ่ในปีกติกส่วนที่สร้างตั้งแต่รัชสมัยของพระราชินีเอลิซาเบทที่หนึ่ง ที่นี่เกือบจะเรียกว่า “ห้องของเบน” ได้แล้ว เนื่องจากชายหนุ่มพักอยู่ที่นั่นตลอด ช่วงเวลานี้ของปี แสงแดดอ่อนของฤดูหนาวจะสาดส่องผ่านหน้าต่างลูกกรงบานต่ำเข้ามาเพียงชั่วโมงหรือสองชั่วโมงต่อวัน เถาไอรี่ซึ่งเลี้ยงปศุสัตว์อย่างแน่นหนาอย่างทำให้ห้องมืดสลัวลง เบนก้าวตรงไปที่หน้าต่าง เอนตัวพิงขอบด้านล่าง พลางทอดสายตามองไปไกล “ผมเคยบอกหรือยังครับว่าผมรักบ้านหลังนี้”

นิโคลัสยิ้มตอบ “ครึ่งสองครึ่งได้แล้วมั้ง เพียงฉันส่งใบเสร็จค่าบำรุงรักษาไปให้ก็ได้ละ ถ้านายต้องการ นายทำประกันเอาไว้ดีมากไหมล่ะ”

เบนพยักหน้า “ตอนนั้นผมมีปัญญาซื้อดอกสุ่นที่บ้านคุณได้ดอกหนึ่งแล้ว”

นิโคลัสขยับเข้ามายืนซ้อนหลังเบน “ฉันเสนอเรตราคาที่ดีกว่านั้นให้นายได้ละ เบนจามิน นายก็รู้นี้” เบนหันหลังกลับมา ตัวสั่นด้วยคลื่น

แห่งความคาดหวัง ทว่าเป็นครั้งแรกที่เขาไม่ได้ตั้งตารอจะมีเช็ทซ์อย่าง
เร้าร้อนดุดันกับอีกฝ่าย ชายหนุ่มเพียงปรารถนาให้นิโคลัสจูบเขาอีกครั้ง
ต้องการให้คราวนี้นิโคลัสเป็นฝ่าย *เริ่มจูบ* เขาก่อนเพื่อยืนยันว่าเรื่องราวทั้งหมด
มีอะไรที่ลึกซึ้ง *มากกว่า* แค่เช็ทซ์ เบนสังเกตเห็นว่าเจ้านายของตนแสดงท่าทีลังเล
น่าแปลกเหลือเกินที่เขามองเห็นความสับสนในแวตตาของนิโคลัสได้ เบน
เคยตั้งข้อสงสัยว่าชายลึกลับผู้นี้เคยสับสนกับอะไรในชีวิตบ้างหรือเปล่า
ความจริงที่ว่า *ตัวเขา* เป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้านายเกิดการอย่างนั้นยิ่งทำให้
ความคาดหวังของเบนเพิ่มพูนขึ้น แต่แล้วก็ดูเหมือนว่าเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาล
อันน่าหลงใหลคู่นั้นจะตัดสินใจได้ในที่สุด นิโคลัสยื่นมือมาคว้าแขนเสื้อเบนไว้
ส่วนมืออีกข้างก็ประคองใบหน้าเขาพร้อมไล่นิ้วหัวแม่มือไปตามโหนกแก้ม
คมเข้ม

“ไปกินมื้อกลางวันกันเถอะ” ชายหนุ่มเผยยิ้มกว้างแวบหนึ่งก่อน
หันหลังให้แล้วมุ่งหน้าไปที่ประตู

เบนโอดครวญ “คุณนี่เหลือเกินจริงๆ”

นิโคลัสมุ่งหน้าไปยังซานฟักบันได “ใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวได้ตามสบาย
เลย บ้านนี้มีน้ำร้อนเหลือเฟือ” เขาหันกลับมาพร้อมสีหน้าลึกลับหยั่งไม่ถึง
“เว้นแต่ว่านายอยากอาบน้ำเย็นแทน”

เบนไม่แน่ใจว่าควรเรียกการรับประทานอาหารครั้งนี้ว่ามื้อกลางวันดีไหม
อันที่จริงเรียกว่างานเลี้ยงอาหารกลางวันน่าจะตรงกว่า เพราะภายในห้อง
รับประทานอาหารขนาดใหญ่แห่งนี้มีแขกสิบสองคนนั่งรายล้อมโต๊ะอาหารสไตล์
จอร์เจียนอยู่ บรรดาคนรับใช้คอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ เพื่อรอรับคำสั่ง โดย
ปล่อยให้บรรดาแขกเรื่อตักอาหารเองจากโต๊ะตั้งอาหารซึ่งเรียงรายอยู่รอบ
ต้นคริสต์มาสสูงลิบห้าฟุตที่ได้รับการตกแต่งประดับประดาอย่างงดงาม
เตาผิงประดับด้วยพันธุ์ไม้เขียวขจี เบนจำหน้าแขกส่วนใหญ่ได้เพราะเขา
ใช้เวลาช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์กับพวกมิดเซลเช่นมาหลายต่อหลายครั้ง ถ้า
ให้พูดตามตรงแล้ว เขาก็มาชุมนุมกันที่นี้ดูเหมือนกันไปหมดในสายตาเขา
ทุกคนร่ำรวย มียศถาบรรดาศักดิ์และเป็นเจ้าของที่ดินหลายแห่ง ในฐานะ

ที่เป็นคนนอกวงสังคมในที่นี้ เบนจึงรักษาศักดิ์ศรีของตนไว้ด้วยการทำตัวลึกลับ ไม่พูดจาสังสรรค์กับใคร กินทุกอย่างที่มีคนยื่นส่งให้ เพราะไหนๆ มื้อนี้ก็พรีอยู่แล้ว จากนั้นก็หาความบันเทิงให้กับตัวเองโดยการลอบมองเจ้าหน้าที่ใส่หน้ากากอำพรางตัวตอนที่แท้จริงไว้ขณะที่ไปรยเสนหีใส่ผู้คนรอบกาย ยังมีอีกหลายสิ่งที่เขาต้องเรียนรู้จากเซอร์นิโคลัส มิคเคิลเซน และเมื่อที่นั่นข้างเบนวางลง เลดีฟิลิปปากก็หย่อนตัวลงนั่งพร้อมกับงานที่เติมไปด้วยอาหารรสเลิศก่อนเริ่มต้นบทสนทนา “บายนี่เธอจะไปกับเราด้วยใช่ไหมจ๊ะ”

นิโคลัสสละสายตาจากหญิงสาวที่นั่งถัดจากเขาไปแล้วเอ่ยขึ้นว่า “คุณก็รู้ว่าผมกับเบนจามินไม่ล่าสัตว์ และเราก็ยังมึนงงที่ต้องทำนะ”

“แหม แะจริง อายายอมให้เขาวางอำนาจใส่เธอแบบนี้ลิเบน เธอไม่ได้มาถึงที่นี่เพื่อทำงานนะจ๊ะ”

เบนเพียงหลุบสายตาลงต่ำ “ขอโทษด้วยครับ แต่ถ้าเซอร์นิโคลัสต้องการเช่นนั้น...”

นิโคลัสปรายยิ้มให้กับภรรยา แต่ก็ยังไม่วายหันมาส่งสายตาสื่อความนัยให้เบน “ผมขาดคุณไปไม่ได้เลยจริงๆ เบนจามิน”

เบนก้มหน้ามองงานของตนต่อไปพร้อมกับจิบไวน์เพิ่ม

เห็นได้ชัดว่าการออกไปล่าสัตว์นั้นเป็นกิจกรรมที่ต้องมีการตะคอกออกคำสั่งและการตะโกนโหวกเหวกดังลั่นไม่หยุดปาก เบนจึงค่อนข้างโล่งอกขึ้นบ้างเมื่อในท้ายที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงประตูห้องเก็บปืนกระแทกปิด มีคนขึ้นเสียงด้วยความโมโห และมีเสียงสุนักร้องเองด้วยความเจ็บปวดเป็นการส่งท้ายจากนั้นก็มีความเงียบสงบ เบนยืนอยู่ในห้องบิลเลียดพลางใช้มือเขี่ยลูกบิลเลียดให้กระแทกกันเล่นอย่างเกียจคร้าน เขาได้ยินเสียงประตูเปิดจึงหันกลับไปมอง แคภาพของนิโคลัสเดินตรงเข้ามาหา ก็สามารถปลดปล่อยอารมณ์ที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวเขาให้เป็นอิสระได้แล้ว ความปรารถนาพุ่งเข้าจู่โจมเบนโดยไม่ทันตั้งตัว และการมีขอบโต๊ะบิลเลียดคดแนบอยู่กับบั้นท้ายเขาไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย โต๊ะตัวนี้ปลุกเร้าความทรงจำมากมายขึ้นในหัวเบน นิโคลัสขยับเข้าใกล้ยิ่งขึ้น ค่อยๆ ไล่มือไปตามขอบโต๊ะมันวาวราวกับ

หลุดเข้าไปในวงค์ความคิด เบนหลับตาลงและรอคอย

“นายรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเบตเจอร์บ้าง เบนจามิน”

อะไรละนั่น... “ว่าไงนะครับ”

นิโคลัสหลุดซ่าเบาๆ เมื่อเห็นท่าทางของเขา “เบตเจอร์เป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ สีดำที่...”

“ให้ตายเถอะ ผมรู้หรือกันว่ามันเป็นตัวอะไร คือว่า...ผมขอภัยครับท่าน แต่ผม...”

“ทำไมนายเอาแต่เรียกฉันว่าท่านล่ะ”

“แล้วทำไมคุณเอาแต่เรียกผมว่าเบนจามินล่ะครับ”

“พูดอีกก็ถูกอีก แต่ว่า...” นิโคลัสไล่มือไปตามเส้นผมตัดสั้นด้านหลังศีรษะของเบน “...นายจะเรียกฉันว่านิโคลัสก็ได้นะ โดยเฉพาะตอนที่ฉันเข้าไปในตัวนายนะ แบบนั้นฟังแล้วรื่นหูขึ้นเยอะเลย หรือนายว่าไง”

เบนกลืนน้ำลาย “งั้นก็เรียกผมว่าเบนสิครับ”

นิโคลัสหัวเราะลั่น “งั้นนายเอาปืนมาจ่อหัวฉันได้เลย ฉันไม่ชอบเรียกชื่อเล่นใคร แล้วฉันก็ชอบชื่อเบนจามินมากกว่าด้วย มันฟังดูสมกับเป็นนายดี”

“ไม่เลยสักนิด อย่กับชื่อของเด็กชายตุ้ตตุ้ตัวน้อยที่เข้าเรียนโรงเรียนรัฐบาลแบบที่แม่อยากให้ผมเป็นอย่างงั้นแหละ”

“ชื่อนี้ไม่เหมาะกับเด็กเจ้าปัญญาหัวแข็งที่หนีไปเข้าร่วมกองทัพตั้งแต่ตอนที่อายุแค่อายุสิบหก แถมยังผ่านการคัดเลือกตั้งแต่ครั้งแรกสินะ”

“ไม่เหมาะสมเลยครับ เด็กคนที่ทำแบบนั้นได้ชื่อเบนต่างหาก”

“บางทีฉันอาจชอบเด็กโรงเรียนรัฐบาลก็ได้นะ” อีกฝ่ายบอกพร้อมปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของเบน

“งั้นคุณก็ออกไปหาเอาข้างนอกสิครับ จะมาเสียเวลาทั้งปายที่นี้ไปกับคนอย่างผมทำไม และคุณตั้งใจจะเริ่มด้วยการถามผมเรื่องตัวเบตเจอร์จริงๆ หรือครับ”

“ฉันทำแบบนั้นจริง แต่ฉันเชื่อว่านายนั้นแหละที่เป็นคนทำให้ฉันวอกแวก” นิโคลัสว่าพลางลูบเบาๆ ผ่านรอยกระสุนที่บัดนี้หลงเหลือแต่เพียงรอยแผลเป็นที่ชายโครงเบน จากนั้นก็ก้มหน้าลงมาใกล้และจู่ ๆ ก็จับเข้าที่

ผิวกายอบอุ่น

“โอ๊ย! ให้ตาย!” เบนเบิกตากว้างด้วยความตกใจเมื่อเห็นรอยกัดจางๆ รอบยอดอกของเขา “มันเจ็บนะครับ!”

“ก็ดีแล้วนี่” พูดจบ นิโคลัสก็ทำเหมือนกันกับอีกข้าง เบนเซ็ดศีรษะขึ้น คิ้วขมวดโตะไว้แน่นจนข้อนิ้วซีดขาว

ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าเข็มขัดของเขาถูกปลดออก มือแกร่งลูบไล้ตาม ขอบกางเกงไปจนถึงบั้นท้าย นิโคลัสแนบตัวเข้ากับเขา ความต้องการปรากฏให้เห็นเด่นชัด แก่นกายของทั้งคู่ซึ่งสัมผัสกันอยู่นั้นก่อให้เกิดความคาดหวัง อันแสนร้อนแรง “หันหลังสิ เบนจามิน”

เบนทำตามอย่างว่าง่าย ความแข็งขึงของเขาคลายไปกับขมวดโตะ แข็งๆ นิโคลัสร่นกางเกงยีนของเบนลงแค่ให้พอปฏิบัติกิจได้ จากนั้นเบนก็รู้สึกได้ถึงความคับแน่นที่ถูกสอดเข้ามา รอจนกระทั่งความเจ็บปวดแปรเปลี่ยนไปเป็นความสุขสมในที่สุด เน้นนานกว่าที่จังหวะซึ่งช้าจะค่อยๆ ถี่เร็วขึ้น นิโคลัสสอดมือเข้าไปใต้เสื้อเบน นิ้วมือกางออกแนบหลังปลางกดตัวเขาลงกับโตะ ส่วนมืออีกข้างก็จับสะโพกของเบนไว้แนบแน่นพร้อมขยับกายควมขีว้างแกร่งที่มีแต่กล้ามเนื้อ ภาพนิโคลัสที่กำลังควมมำปรากฏขึ้นในหัวเบน มันดูดิบเถื่อนและก้าวร้าวรุนแรง นั่นยิ่งทำให้สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตอนนี้ดูท้าทายศีลธรรมขึ้นไปอีก ไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมา พวกเขาไม่เคยพูดกันมากอยู่แล้ว ในเวลาแบบนี้ สิ่งทั้งคู่อุต้องการมีเพียงเท่านี้ ตอนนั้นเองที่เบนตรงออกมา “ผมจะไม่ไหวแล้วนะ...”

นิโคลัสโน้มกายเข้าซ้อนแผ่นหลังชายหนุ่มพร้อมเร่งจังหวะให้หนักขึ้น “อย่าทำโตะราคาแพงของฉันทึ่เป็นน้ก็แล้วกัน”

“ว่าไงนะ บ้าเอ๊ย!” เบนเลื่อนมือลงมากอบกุ่มตนเองไว้อย่างแก้งก้าง ขณะที่ปลดปล่อยออกมา ก่อนเซ็ดคราบที่เประอะเปื้อนกับกางเกงยีนด้วยความรู้สึกสะอิดสะเอียนขณะที่นิโคลัสปลดปล่อยข้างในกายเขาพลางสบถออกมาเป็นภาษาบ้านเกิด จากนั้นอีกฝ่ายจึงหยุดตัวขึ้นแล้วถอนกายออก ก่อนตบบั้นท้ายเบนอย่างแรง “เด็กดี...เฮลละ คราวนี้...เรื่องเบตเตอร์”

เบนทรุดลงไปทันที “โอ้ พระเจ้า คุณต้องเสียดสีไปแล้วแน่ๆ”

นิโคลัสเดินมาหยุดอยู่ข้างเบนในสภาพเรียบร้อยสมบูรณ์แบบเหมือนอย่างเคย “มีคนบอกเหมือนกันว่าฉันเป็นอย่างนั้น” พูดจบ เขาก็ยื่นมือไปจุดเบนขึ้นมาแล้วช่วยจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่อย่างไม่เคยทำมาก่อน คนตรงหน้ามองสบตาเบนราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างแล้วเอ่ยขึ้นว่า “วันนี้นายทำฉันบ้าไปเลย”

“หา”

นิโคลัสหน้าแดงขึ้นเล็กน้อย โดยเฉพาะบริเวณโหนกแก้ม และยิ่งดูไม่เป็นตัวของตัวเองยิ่งกว่าเดิม “ปกติเขาไม่ได้พูดกันแบบนี้หรอกหรือ”

“วันนี้ผมทำให้คุณบ้าไปเลยอย่างงั้นหรือ ยังไงกันครับ ทำไมคุณคิดอย่างนั้นล่ะ”

นิโคลัสบ่นปาก “งั้นเขาก็ไม่ใช่คำว่าบ้ากันสินะ ขอฉันคิดก่อน” แล้วเขาก็หัวเราะกับตัวเอง “เสียสตินะตรงสุดแล้ว เบนจามิน วันนี้ฉันเสียสติไปเล็กน้อยเพราะนาย ฉัน...” เขาว่าพลางเซยคางเบนขึ้น “เพราะฉันอยากทำแบบนี้” แล้วเขาก็จูบเบน จูบอ้นดูตันและหนักหน่วง จนกระทั่งมันค่อยๆ แปรเปลี่ยนไปเป็นสัมผัสที่นุ่มละมุน วาบหวม และอ่อนโยนอย่างเหลือเชื่อ จากนั้นชายหนุ่มจึงค่อยผล่อออกมาเพื่อดูปฏิกริยาของอีกฝ่าย

เบนตั้งชายตรงหน้าเข้าหาตัว ชิดใกล้เสียจนนิโคลัสสัมผัสได้ถึงลมหายใจเบนซึ่งรินรดอยู่บนริมฝีปากของตน “แบบนี้ไม่เรียกว่าเสียสติหรอกครับ นั่นนะเรียกว่าสุดยอดมากเลยต่างหาก...” ว่าแล้วเบนก็จูบนิโคลัสอย่างดูดีเต็มจนแทบจะกลืนกินอีกฝ่ายอยู่รอมร่อ เขาปรารถนาสิ่งนี้เหลือเกิน สิ่งที่ยืนยันความสัมพันธ์ของพวกเขา ความสนใจที่ไม่หันเหไปหาคนอื่น ความรู้สึกนี้ทำให้เบนรู้สึกแย่และเขาเกลียดตัวเองเหลือเกินที่อ่อนแอขนาดนี้ แต่พอนิโคลัสแสดงความต้องการที่จะแบ่งปันความใกล้ชิดในจูบนี้กับเขาบ้าง นั่นทำให้เบนรู้สึกเหมือนตัวเองมีตัวตนอยู่จริงๆ เป็นเรื่องน่าสมเพชที่เขาต้องยืนยันการมีอยู่ของตัวเองด้วยวิธีแบบนี้ แต่เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละ นิโคลัสผล่อออกห่างในที่สุด ชายหนุ่มเซ็ดปากแล้วยกมือขึ้นเสยผม เป็นการกำจัดความพยายามของเบนที่จะครอบงำจิตใจเขาอีกครั้ง

“ไม่เอาแล้วนา นายไปอาบน้ำแล้วแต่งเนื้อแต่งตัวซะ เตี่ยวฉันจะ

เล่าเรื่องเบตเจอร์รี่ให้ฟัง” เขาหัวเราะออกมาเมื่อเห็นสีหน้าของเบน “มาเถอะ ฉันจะได้ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความเสียดสีด้วยการดูนายอาน้ำ”

“เอ่อ...ไม่มีทางเสียละครับ”

“บ้านฉัน กฎของฉัน”

นิโคลัสยืนฟังเคาน์เตอร์ห้องน้ำพร้อมกับเล่นมิดโกนหวดของเบน ด้วยท่าทางเกียจคร้าน ขณะที่เบนชำระล้างร่างกายอยู่ภายใต้ฝักบัว ที่แรก เขาทักท้วงอย่างไม่จริงจังนักว่าการทำอะไรแบบนี้มันวิบัติและดูพิลึกเกิน แต่สักพักแล้วเบนรู้สึกชอบใจที่มีคนจับตามองอยู่แบบนี้ มันทำให้เขารู้สึก วูบวาบขึ้นมาอย่างเลี่ยงไม่ได้ หลังจากอาบน้ำเสร็จ นิโคลัสก็ยื่นผ้าเช็ดตัว มาให้ เบนไม่ได้รับไว้ แต่กลับยืนนิ่งพร้อมกางแขนออก ใบหน้าเขาแสดงความคาดหวัง นิโคลัสดูไม่สบอารมณ์ แต่ก็ยอมเช็ดตัวให้จนแห้ง “มีแต่หมา ที่ฉันต้องทำแบบนี้ให้”

“ผมหวังว่าคุณจะไม่ทำอย่างนั้นกับพวกมันนะ นั่นนะน่าจะผิดกฎหมาย นะครับ”

นิโคลัสขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แล้วเอื้อมมือไปคว้าความเป็นชาย ของเบนขึ้นมาอีกหนพลางลูบมือสัมผัสอย่างอ้อยอิ่ง “ไม่ละ ฉันไม่ทำอย่างนั้น หรือ ฉันไม่ใช่คนอังกฤษนะ ฉันชอบคนรักที่ยืนสองขามากกว่า”

“ที่บ้านเกิดผม พวกเราไม่เรียกสิ่งที่เรากำลังเป็นอยู่นี้ว่าคนรักหรือ ครับ”

“บ้านเช่าของรัฐที่นายตั้งชื่อขึ้นเองแล้วอ้างว่าโตมาที่นั่นนะเธอ”

“เฮ้ อย่าขุดประวัติผมขึ้นมาเล่นงานกันสิครับ แล้วมั้งค์เวียร์นะ เป็นชื่อจริงๆของที่นั่นนะ เชื่อผมเถอะ อ้อ แล้วก็อย่าหยุดนะครับ”

“อย่าสั่งฉัน เบนจามิน”

“คุณพูดจริงหรือเนี่ย ผมไม่เห็นคุณจะปันเวลาผมสั่งคุณตอนเรานอนอยู่ด้วยกัน”

“แต่ตอนนี้เรายืนอยู่ที่นี่ เจียมตัวหน่อยเถอะ”

เบนขยับกายเข้าไปใกล้แล้วกระซิบที่ข้างหู “ถ้าอย่างนั้น ได้โปรด... อย่าหยุดเลยนะครับ *ท่าน*”

นิโคลัสยิ้มออกมา “แบบนี้ค่อยดีขึ้นหน่อย” แล้วเริ่มขยับมือที่โอบล้อม
แกนกายของเบนอยู่ ส่วนมืออีกข้างก็เช็ดผมสีดำของเบนให้แห้งด้วยผ้าเช็ดตัว
เบนเลื่อนมือลงต่ำ ไล่ปลายนิ้วสัมผัสข้อมือเจ้านายของตน ชายหนุ่มหลับตาลง
เชิดศีรษะขึ้น รู้สึกราวกับกระดุกแทบหลอมละลาย แข็งขาอ่อนระทวย
ไปกับสัมผัสที่อีกฝ่ายมอบให้อีกหนจนเขาแทบทรุดลงไปกับพื้น นิโคลัส
ปลดผ้าขนหนูลงไปจับสายธารที่เบนปลดปล่อยออกมา “ดินะที่เรามีคน
ทำความสะอาดบ้านให้” เขาแสดงความเห็นอย่างไม่ใส่ใจนัก “คราวนี้ก็ไป
แต่งตัวแล้วตามไปสมทบกับฉันที่ห้องทำงาน”

5

เตาผิงที่มีไฟปะทุ และวิสกี้หนึ่งแก้วรอเบรออยู่เมื่อเขามาถึงชั้นล่าง เขาทิ้งตัวลงบนเก้าอี้หวมบุหนัง ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่มอย่างซาบซึ้งใจ แล้วพึมพำอย่างประศดประชันว่า “ผมอยากออกไปเดินย่านโคลนโล่ล่าพวกหมาจิ้งจอก *มากกว่า* อยู่ในนี้จัง”

“ฉันว่าบายนี้เขาล่าไก่ฟ้ากันนะ แต่ฉันเห็นด้วยสุดๆเลย”

“ผมนึกว่าคุณจะออกไปล่าสัตว์เสียอีกครับ อีกหนึ่งฉากหน้าให้คุณปกปิดตัวเองได้แนบเนียนขึ้น”

นิโคลาสจ้องมองเบนอย่างครุ่นคิด “นายคิดว่าชีวิตฉันคือการปกปิดซ่อนเร้นหรือไง”

เบนจ้องกลับ “ผมคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณทำตั้งแต่เวลาที่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไป เป็นเพียงการเดินร่ำอยู่หลังฉากให้คนดูเห็นแต่เงา”

“ฉันควรจะกลัวหรือพอใจกับคำพูดนั้นดีนะ แล้วฉันกำลังปกปิดอะไรอยู่ชั้นหรือ”

“วันใดที่คุณยอมให้คนอื่นเห็นความลับที่คุณซ่อนไว้ ฟ้าคงถล่มเสียก่อนละครับ แล้วผมก็ชอบบ้านหลังนี้เสียด้วยสิ ผมชอบมาที่นี่” เขาลังเล แต่แล้วก็พูดต่อ “บางครั้งผมก็เกือบจะชอบคุณนะ”

นิโคลาสยิ้ม แล้วยกเครื่องดื่มของตนเองขึ้นกระดก “ทีนี้คงถึงคิวฉันเล่าเรื่องตัวแบดเจอร์แล้วสินะ นายนั่งสบายดีแล้วหรือยัง”

เบนรู้สึกง่วงมากกว่าสบาย เขาเดินทางออกจากลอนดอนตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ขับรถมายังเดวอน ออกไปสี่ชั่วโมง ได้รับประทานอาหารกลางวันมื้อใหญ่ (พร้อมกับไวน์อีกหลายแก้ว) มีเช็ทซ์ (ถึงสองครั้ง) และตอนนี้ก็กำลังนั่งทอดกายอยู่หน้าเตาผิง (พร้อมแอลกอฮอล์อีกแล้ว) นิโคลัสตะข้อท่าเขา “อะไรคือภัยคุกคามที่ร้ายแรงที่สุดต่ออัตลักษณ์ของประเทศนาย – ต้องเป็นประเทศของเราสินะ – เบนจามิน”

“รายการบริเตนส์ก็อตทาเลนต์มั้งครับ”

“อย่ามาทำเป็นเล่นหน้า เจ้าหนู”

“ไม่ทราบครับท่าน กลุ่มอัลเคดามั้ง ผมคิดว่านะ”

“ผิด นายอาจจะแปลกใจก็ได้ แต่ผู้ก่อการร้ายต่างชาติไม่ใช่ภัยคุกคามร้ายแรงสำหรับเราเลย”

“ตอนที่คนพวกนั้นก็มาออกลูกออกหลานในประเทศเราแทนแล้วนี่ครับ จริงไหม”

“ก็จริงอยู่ แต่เหตุก่อการร้ายที่เกิดขึ้นมากมายในปีนี้ ส่วนใหญ่เป็นฝีมือของคนอังกฤษแท้ๆ นี่ละ พวกที่เรียกตัวเองว่านักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสัตว์นั่นไง”

“คุณพระช่วย คุณต้องพูดเล่นแหยๆ เจ้าพวกนักรบบวมมัมธยส์ที่สวมเสื้อกันหนาวตัวโคร่ง ผมเฝ้าไม่ได้สระ แล้วก็เจาะจมูกนั่นนะนะ คุณคงไม่ได้คิดแบบนี้จริงๆ ใช่ไหมครับ”

“เสียใจด้วยที่ฉันคิดแบบนี้จริงๆ อย่างที่นายรู้ เราเพิ่งเปลี่ยนผู้บริหารเมื่อเร็วๆ นี้ พวกคนเก่าๆ คิดว่าบีเอ็นพี¹ เป็นแหล่งเพาะภัยคุกคาม แต่พวกที่ใหม่จะมองว่าคนที่มาก่อเรื่องวุ่นวายแถบชนบทเป็นตัวอันตรายทั้งสิ้น ฉันเองก็ได้รับแรงกดดันจาก...อีกฟากหนึ่งอยู่เหมือนกัน”

เบนมองตามสายตาเฉยชาของอีกฝ่ายผ่านบานหน้าต่างออกไปเห็นเนินสูงหลังบ้าน เลดีฟิลิปพายืนอยู่ตรงนั้นพอดี “อา”

¹British National Party คือ พรรคการเมืองฝ่ายขวาแห่งสหราชอาณาจักร สำนักงานใหญ่อยู่ที่วิกตัน เมืองคัมเบรีย ประเทศอังกฤษ

“นั่นแหละ ในตอนนี้ สมาชิกอาวุโสคนหนึ่งในคณะรัฐมนตรีได้รับสารชมเชย เขาเป็นเจ้าของที่ดินซึ่งอยู่ถัดไปนี้เอง การชมเชยนี้เป็นเรื่องใหญ่มากพอที่เขาจะขอให้ตำรวจนครบาลส่งคนมาคุ้มครองได้ และสถานะของเขาก็เปลี่ยนจากแค่เสียงปานกลางกลายเป็นตกอยู่ในอันตราย”

“มีอะไรกันครับ ผู้ชายคนนั้นสร้างกังหันลมบนที่ดินของเขาหรือหรือว่าเขายอมให้มีการตัดทางเลียงเมืองเส้นใหม่ผ่านที่ ต้องเป็นอันนั้นแน่ๆ รั้วเวย์แห่งใหม่ของสนามบีนฮีย์โรรัวกำลังจะเปิดใช้ในสวนที่ลึกและมีดีที่สุดในเดอวอนนั้นสิ”

“เปล่า เขาเป็นเจ้าของที่ดินคนแรกในอังกฤษที่ยอมให้มีการลดจำนวนแบดเจอร์ด้วยการกำจัดทิ้งในพื้นที่ของเขา คนของเขาจะเริ่มวางกับดักและยิงพวกมันเดือนนี้แหละ ซากแบดเจอร์ตัวหนึ่งถูกส่งไปที่สำนักงานของสมาชิกอาวุโสคนหนึ่งในเวสต์มินสเตอร์ ฉันว่านายแฟงมันค่อนข้างชัดเจนเลยทีเดียว”

“ผมหวังว่ามันคงจะตายตามธรรมชาติในอ้อมกอดของคู่มันนะครับ”

“แบดเจอร์ตัวนั้นโดนตัดหัว และเอาหัวตุ้กตามาใส่แทนที่ และตุ้กตาตัวนั้นเป็นของลูกสาววัยเจ็ดขวบของท่านรัฐมนตรี”

“แย่ละสิ”

“ใช่เลย”

“แล้วคุณจะให้ผมทำอะไรหรือครับ”

“นายคิดยังไงกับการเจาะจมูก เบนจามิน”

โซคยังดีสำหรับเบนที่ไม่ต้องทุกข์ทนกับการเจาะร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งในคำวันนั้น แต่เขามีประวัติเชิงลึกของคนหกคนให้ต้องศึกษาเรียนรู้ กองตำรวจสันติบาลมีข้อมูลของนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสัตว์ในประเทศทุกคน แต่เนื่องจากตอนนี้ไม่มีการประกาศใช้กฎหมายคุ้มครองความมั่นคงแห่งมาตุภูมิ พวกเขาจึงทำอะไรไม่ได้มากนักกับข้อมูลเหล่านี้จนกว่าจะมีหลักฐานยืนยันว่าได้มีการประกอบอาชญากรรมขึ้นแล้ว การประท้วงยังเป็นเรื่องถูกกฎหมายในสหราชอาณาจักร เสรีภาพในการพูดก็ยังมีเกือบเต็มที่ ดังนั้นจึงต้องมี

หน่วยงานและคนอย่างเบนเอาไว้เสริมจุดบอดของตำรวจสันติบาล เบนใช้เวลาที่เหลือในตอนบ่ายและเกือบจะทั้งคํานั้นก็ศึกษาข้อมูลต่างๆ เขาแทบไม่สังเกตว่ามีคนเข้ามาเติมถ่านหินให้ในเตาผิง ชายหนุ่มหยิบจานอาหารมากินด้วยท่าทางไม่ใส่ใจพอกัน มีเพียงตอนที่นิโคลัสกลับเข้ามาในห้องทำงานโดยสวมชุดสูทสุดหรูสีดำเท่านั้นที่ทำให้เบนยอมยกหน้าขึ้นมา

นิโคลัสนั่งลงบนเก้าอี้เบนอย่างหมั่นเหม่ และวางแขนข้างหนึ่งทอดยาวไปบนพนักด้านหลัง เบนทำเสียงไม่สบอารมณ์ “คุณเมานี่ครับ”

นิโคลัสตอบอย่างใจเย็น “ฉันไม่เคยมา เบนจามิน นายก็รู้”

“ครับ นี่คงจะต้องสนุกแน่...”

“หยุดทำตัวตื้อด้านแล้วบอกฉันมาเสียทีว่านายเจออะไรบ้าง” ชายหนุ่มเริ่มไล่นิ้วผ่านผมตัดสั้นตรงท้ายทอยเบน เบนปล้ำปล่อยให้ตัวเองเอนตัวเข้าหาสัมผัสนั้น ก่อนจะโบกมือไปทางกองแฟ้มเอกสาร

“การแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มผู้ประท้วงไม่ใช่ความคิดที่เข้าท่าครับ พวกเขาเป็นคนท้องถิ่นและรู้จักกันเป็นอย่างดี ฌอน แมฟเฟอร์ที่ กับเซมส์น้องชายเขา เข้าร่วมกับไออาร์เอ² เมื่อสิบปีก่อน ทั้งคู่เดินทางมาที่สหราชอาณาจักรเมื่อสันติสุขเข้ามาทำลายวิถีชีวิตแบบอาชญากรของพวกเขา พี่น้องคู่นี้มีหน้าที่สรรหานักเคลื่อนไหวตัวจริงเสียงจริงมาเข้ากลุ่มเพิ่ม อย่างคนนี้ไงครับ... จูลี่ อาร์เธอร์ - นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีปมเรื่องพ่อ อยากจะเป็นนางแบบ มีปัญหากับการใส่เสื้อผ้าที่ทำจากขนสัตว์ เรื่องนั้นเลยทำให้เธอไปเตะตาพี่น้องแมฟเฟอร์ที่เข้า ผมคิดว่าผู้หญิงคนนี้เป็นตัวเลือกที่ดี...” นิโคลัสดึงรูปถ่ายไปจากมือเบนแล้วแสดงความเห็นอะไรสักอย่างเป็นภาษาของเขา ซึ่งไม่ต้องแปลก็พอเข้าใจได้ “แต่เธอดันมีแฟนเป็นผู้หญิง แฟนเธอ

²Irish Republican Army หรือกองทัพสาธารณรัฐไอร์แลนด์ เป็นขบวนการของชนกลุ่มน้อยชาวไอริชที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในไอร์แลนด์เหนือต่อสู้เพื่อเรียกร้องเอกราชจากสหราชอาณาจักรโดยใช้ความรุนแรง

เรียกตัวเองว่าพีช เห็นได้ชัดว่าทั้งสองคนดูจะรักกันมาก และไม่มีใครชายตามองเพศตรงข้าม เพราะฉะนั้นเลยไม่มีที่ว่างให้ผมไปแทรกกลาง”

“ฉันเชื่อว่านายเก่งพอจะหว่านเสน่ห์ใส่เลสเบี้ยนจนพาขึ้นเตียงได้เบนจามิน” ตอนนี้นิ้วมือของนิโคลัสไล่ไปมาบนโหนกแก้มเบนแล้ว

“ครับ และผมก็บอกไปแล้วว่าคุณเมา ดังนั้นตัวเลือกของเราจึงเหลือแค่คนนี้ ศาสตราจารย์ทิม วัตสัน เขาทำงานอยู่กับหนึ่งในสถาบันเปิดใหม่ซึ่งนิยามตัวเองว่าเป็นมหาวิทยาลัย ในขณะที่มีชื่อว่าจริยศาสตร์และศาสนา ร่วมสมัย”

นิโคลัสพนลมือออกจมูก “ฟังแล้วเหมาะให้เราเอามาใช้เป็นฉากบังหน้าดินะ นี่คือเบนจามิน ไรเดอร์ เขามีหน้าที่ดูแลทัศนคติทางศีลธรรมของผมเอง”

เบนสะกดกลืนเสียงหัวเราะและไม่ได้แสดงความเห็นใดๆ บัดนี้ นิ้วหัวแม่มือเริ่มลูบไล่ไปมาอย่างกระตือรือร้นบนกระดูกไหปลาร้าของเขาแล้ว “ผู้ชายคนนี้เป็นพวกทรอตสกีไอต์³ ครับ ของอย่างนี้มาพร้อมกับหน้าที่การงานนะ เขาเคยช่วยจัดงานเดินขบวนในท้องถิ่นของพันธมิตรชนบท⁴ ด้วยนะครับ”

“เมียฉันเคยไปร่วมงานนั้น และฉันไม่เชื่อว่าเธอจะถูกนิยามว่าเป็นพวกทรอตสกีไอต์ได้นะ”

“วัตสันเคยถูกจับกุมตัวในปี 1996 ตอนยังเป็นวัยรุ่น เพราะประท้วงต่อต้านการสร้างถนนเลี่ยงเมืองนิวเบอร์รี่ เขาจัดตั้งโครงการหยุดการฆ่าสัตว์เพื่อลดจำนวนในปี 2012 โดยใช้วิธีคุกคามแบบชุดหลุมพรางอย่างเดียวกับที่เคยใช้ที่นิวเบอร์รี่ บนที่หลวงสักแห่งซึ่งกำลังจะดำเนินโครงการนั้น วีรกรรม

³ ผู้ที่ศรัทธาในลัทธิทรอตสกี เป็นทฤษฎีมาร์กซิสต์ภายใต้การสนับสนุนของเลออน ทรอตสกี ซึ่งเป็นนักปฏิวัติและนักทฤษฎีมาร์กซิสต์ นักการเมืองโซเวียต และผู้ก่อตั้งและผู้นำคนแรกของกองทัพแดง

⁴ Countryside Alliance คือ องค์กรในประเทศอังกฤษที่นำเสนอปัญหาต่างๆ ในชนบทเพื่อเป็นเสียงให้แก่คนในชนบท

เล็กๆ ในครั้งนั้นคงเป็นสิ่งที่ทำให้เขาได้งานนี้ แต่มาดูข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับเราในการหาตัวคนที่ข่มขู่ท่านรัฐมนตรีดีกว่าครับ มีสเตอร์วัตสันคนนี้เป็นผู้จัดตั้งสมาคมนักศึกษาเพื่อคว่ำบาตรหัวหน้าศูนย์ชีววิทยาเซลล์ต้นกำเนิดตอนที่เธอเดินทางมาเปิดอาคารวิจัยแห่งใหม่ และเธอก็ได้รับสิ่งนี้” เบนชูรูปให้นิโคลัสเห็นตุ๊กตาหมีเท็ดดี้ที่ถูกวาดเส้นเตรียมผูกผ้าชั้นสูตรทั้งตัว ตุ๊กตาตัวนั้นมีรอยกรีดแหวกตั้งแต่บริเวณคอไปจนถึงโคนขา “นั่นเป็นหมีตัวโปรดสมัยเด็กของเธอ ไม่มีการพิสูจน์ว่าไซฟีมีเชื้อเขาจริงหรือเปล่า แต่ก็ถือว่าน่าสนใจมาก ชายคนนี้มีเรื่องเกี่ยวข้องกับพี่น้องแมฟเฟอร์ที่และถูกตำรวจสันติบาลถ่ายรูปไว้ได้ตอนไปเจอกับพวกนั้นที่ผับ รวมถึงจูลี อาร์เธอร์ กับพีชด้วย แต่ถ้ามองอย่างกลางๆ แล้ว ในนั้นก็มีคนอื่นอยู่อีกตั้งเยอะแยะ และนี่ก็ดูเหมือนจะเป็นแค่การพบปะสังสรรค์ตามปกติ แต่ผมเชื่อว่าวัตสันเป็นคนที่มัลทิสต์ส่งสารขู่ไปให้ท่านรัฐมนตรีมากที่สุด”

“นายจะใช้เขาเพื่อเข้าไปวงในไซใหม่ นายจะมีเช็ทซ์กับเขาหรือเปล่า” นิโคลัสเลื่อนมือขึ้นไปทาลำคอของเบน แล้วบีบเค้นแรงๆ ให้เบนหายใจลำบาก เบนปีตมืออีกฝ่ายออกไป

“ไม่ไหวมั้ครับ หมอนี่ไว้คราดด้วย ผมว่าผมเลือกแฝงตัวเข้าไปทางนี้ดีกว่า” เบนดึงเอาแฟ้มเอกสารล่างสุดขึ้นมา “เดฟรา⁵ เป็นคนรับผิดชอบโครงการกำจัดสัตว์คราวนี้ และพวกเขาจ้างเฉพาะ—”

นิคหัวเราะแล้วกล่าวสวนขึ้นมา “อดีตพลแม่นปืน”

เบนพยักหน้าและยิ้มตอบ “ใช่ครับ รอบนี้ผมจะแฝงตัวเข้าไปด้วยการเป็นตัวเอง ที่แรกแมฟเฟอร์ก็คงมองว่าผมเป็นศัตรู แต่ผมจะเข้าไปแกว่าในผับแถวนั้น อาจจะหาทางจุดประเด็นเพื่อถกกับพวกเขา ทำเป็นว่าพวกเขาเปลี่ยนความคิดผมได้สำเร็จ แล้วจากนั้นก็หันไปเข้าร่วมกับกลุ่มผู้ประท้วงแทน ไม่มีใครจะไประงเท่านั้นเองใหม่ที่เพิ่งเปลี่ยนอุดมการณ์อีกแล้ว

⁵ Department of Environment, Food and Rural Affairs (DEFRA) คือหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบด้านการรักษาสัตว์เลี้ยง มาตรฐานของผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม การประมง และดูแลชุมชนในชนบทของสหราชอาณาจักรและไอร์แลนด์เหนือ

จริงไหมล่ะครับ แล้วพอยืนยันได้ว่านายเคราฟี่มันนั้นเป็นคนตัดหัวตุ๊กตา และกรีดท้องหมี ผมก็จะดึงตัวเขาออกมาจัดการ”

“นายไม่มีปัญหากับการฆ่าใช่ไหม”

“นี่คุณล้อเล่นหรือเปล่าครับ มองไม่เห็นเคราฟี่นั้นหรือไง”

“ฉันหมายถึงเบตเจอร์ เบนจามิน”

“อ้อ รู้ไหมครับว่าในฐานะคนที่สร้างทำตัวเป็นขุนนางอังกฤษ คุณเป็นคนแปลกแถมมาก ๆ คุณอาจจะต้องพรางตัวให้แนบเนียนกว่านี้สักนิดนะครับ”

“ไปนอนไป เจ้าเด็กตัวแสบ ฉันจะอ่านเอกสารพวกนี้อีกทีแล้วบอกให้นายรู้ว่าเขาจะเอายังไงในวันพรุ่งนี้”

“คุณอยากให้ผมเริ่มแผนการเมื่อไหร่ครับ การฝึกอบรมครั้งแรกจะเริ่มวันจันทร์นี้แล้วนะครับ”

“การฝึกอบรมอะไรกัน อบรมการฆ่าเบตเจอร์นี่นะ นายคงไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม”

เบนชูเอกสารอีกแผ่นขึ้น “การใช้ไรเฟิล การใช้ปืนสั้น การเลือกทำเลวิธีการล่อเหยื่อ อะไรสักอย่างที่เรียกว่าการจัดการอย่างรวดเร็ว ซึ่งผมคิดว่าน่าจะเป็นการใช้ภาษาสละสลวยเรียกการฆ่าสัตว์น่าสงสารพวกนี้ แล้วยังมีการใช้อุปกรณ์สำหรับมองตอนกลางคืน การใช้โคมไฟ เขาคงสอนเราใช้โคมไฟไล่หูดม่นหรือเปล่าครับ แถมต้องเรียนเรื่องระบบนิเวศน์ของเบตเจอร์และ-”

“ให้ตายสิ - หยุตเถอะ ฉันขอโทษที่ถาม ฉันน่าจะส่งนายกลับไปใช้ชีวิตง่าย ๆ อย่างเดิมที่อิรักนะ ว่าไหม”

“มีการสอบหลังฝึกอบรมเสร็จแล้วด้วยนะครับ เป็นแบบปรนัย”

“นายคิดว่านายจะผ่านไหม”

“คุณคิดว่าผมไม่ทราบวิธีโกงหรือครับ”

นิโคลัสขยี้ผมของเขา “ถ้าเราเริ่มกันเดี๋ยวนี้ นายจะได้ไปเข้าร่วมการฝึกอบรมในวันจันทร์ คืนนี้ทำนักรัฐมนตรีได้รับสารชู่อีกแล้ว”

“หัวเบตเจอร์ตัวนั้นหรือครับ”

“เปล่า เป็นรูปลูกสาวของเขาที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเรียน”

“เวลละ”

“ใช่เลย”

“แล้วทำรัฐมนตรีจะหยุดโครงการกำจัดแบดเจอร์เอาไว้ก่อนไหมครับ”

“หะ... หยุดโครงการแล้วทำให้จุดยืนทางการเมืองของตัวเองพังและทะเลาะหรือ นี้นะ เบนจามิน เราสองคนอาจเป็นฆาตกร จอมหลอกหลวง และเล่นซู้กัน แต่คนพวกนี้เป็นนักการเมืองอังกฤษเชียวนะ อย่างเราสองคนนะ อยู่คนละชั้นกับพวกนี้เลย”

6

เมื่อเบนเก็บของ ออกเดินทางในเช้าวันถัดมา แผนการของเขาก็ผ่านฉลุย การเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมการกำจัดสัตว์เป็นเรื่องง่ายตายเหมือนปอกกล้วย มันไม่ใช่งานที่ได้รับความนิยมมากนัก ทั้งยังต้องอาศัยทักษะเฉพาะทางกับจิตใจที่แข็งแกร่ง และตัวเบนเองก็มีคุณสมบัติที่ว่ามาทั้งหมดนั้น หรือประวัติปลอมของเขานั้นแหละที่ทำให้เขาเหมาะสมกับงานนี้

ตอนนี้เขาคืออดีตสิบโททหารราบ เจมี แลนคาสเตอร์ เช้าวันจันทร์เขาจึงไปรายงานตัวในสถานที่ฝึกอบรมบนฟาร์มใกล้ ๆ กับจุดที่จะมีการกำจัดแบดเจอร์ทั้งในไม่ช้า เบนดูผู้เข้าร่วมการอบรมคนอื่นๆ ออกในแบบที่ทหารทุกคนจะมองทหารคนอื่นออกตั้งแต่ระยะหนึ่งไมล์ แต่เขามั่นใจว่าไม่เคยพบเจอใครในหมู่คนที่มาเลย การทำงานในเอสเอเอส¹ และจากนั้นก็ย้ายมาประจำที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษทำให้ชีวิตเขากับทหารเก่าเหล่านี้ไปกันคนละทาง เบนได้รับคำสั่งให้จับคู่กับอดีตสิบเอกจากกองทหารประจำสกอตแลนด์ตอนที่ชื่อจ็อก หากต้องเลือกว่าจะยิงใครระหว่างแบดเจอร์กับจ็อก เบนคิดว่าเจ้าแบดเจอร์คงมีชีวิตรอดไปอีกวันแน่ นี่ก็คงเหมือนกับการทำงานในโรงฆ่าสัตว์ คุณจะไม่ได้เจอผู้คนที่ๆ ในการฝึกอบรมการกำจัดแบดเจอร์ทั้งหรือก แต่เบนก็กลัวกลิ่นความเกลียดชังเจ้าอันทพาลชาวสกอตจอมก้าวร้าว

¹ Special Air Service (SAS) คือ หน่วยรบพิเศษทางอากาศแห่งกองทัพอังกฤษ

นั้นไว้ แล้วฟังความสนใจไปยังงานที่ทำให้เขาต้องมาอยู่ที่นี้

น่าประหลาดใจที่โอกาสในการพบปะกับพวกผู้ประท้วงวิ่งเข้ามาหาเบนตั้งแต่วันแรก ระหว่างที่นั่งรถไปยังที่ดินของท่านรัฐมนตรีเพื่อเริ่มสิ่งที่เรียกว่าหลักสูตรที่ 1 นั่นคือการเรียนรู้ที่จะระบุขอบเขตและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ซึ่งจะมีการกำจัดสัตว์ รวมถึงการมองหาและแยกประเภททรงของแบดเจอร์ระหว่างทางไปฟาร์มของเซอร์มอนตี เบนคอตต์ กลุ่มผู้ฝึกอบรมก็ถูกสกัดด้วยเครื่องกีดขวางกลางถนน นั่นก็คือรถตู้ขนของซึ่งจอดขวางถนนและมีคนอยู่สองสามคนนั่งอยู่บนพื้นข้างหน้ารถ เป็นวิธีประท้วงที่เรียบง่ายแต่ได้ผล เบนจำจูลีกับแฟนสาวของเธอได้ทันที เขาลงจากรถพร้อมกับสมาชิกคนอื่นๆและผู้ฝึกสอน ส่วนเจ้าหน้าที่จากเดฟรายังอยู่บนรถ พลังกตโทรทัศน์ต่อสายหาใครสักคนด้วยท่าทางร้อนรน เบนไม่แน่ใจว่าข้าราชการพลเรือนในชุดสูทคนนี้เป็นตัวแทนจากหน่วยไหนในกระทรวงกันแน่ระหว่างการรักษาสิ่งแวดล้อม อาหาร หรือท้องถิ่น แต่ดูจากขนาดตัวและความตั้งใจของขอบกางเกงแล้ว เบนคิดว่าเขาน่าจะอยู่ในหน่วยอาหาร ทว่าทันใดนั้นตัวแทนจากสมาคมชวานาท้องถิ่นที่ติดสอยห้อยตามพวกเขามาเพื่อดูการฝึกอบรมวันแรก ก็เริ่มมีเรื่องกระทบกระทั่งกับกลุ่มผู้ประท้วง

ขณะที่ผู้ประท้วงซึ่งนั่งอยู่บนถนนเริ่มตะโกนตอบโต้ รถมอริสไมเนอร์รุ่นโบราณสภาพสมบุกสมบันก็เคลื่อนที่เลาะมาข้างๆรถตู้ที่จอดอยู่ เห็นได้ชัดว่าตั้งใจเข้ามาปิดช่องว่างระหว่างรถตู้และพุ่มไม้สูงทางด้านขวา แต่ก่อนที่เบนจะได้ยื่นมือเข้ามายุ่ง เขาก็เห็นจ็อกเข้าไปใกล้รถแล้วโน้มตัวเข้าหาหน้าต่างฝั่งคนขับ ดูเหมือนเขาพยายามจะยึดกุญแจรถจากคนขับซึ่งเป็นผู้หญิง ทว่าสุนัขพันธุ์สปริงเกอร์สเปเนียลแก๊งค์ตัวหนึ่งก็โผล่หน้าขึ้นมาจากผ้าห่มลายตารางหมากรุกทางเบาะหลัง แล้วเริ่มเห่าอย่างกังวลใจด้วยเสียงคล้ายจะเป็นหวัด หญิงสูงวัยเจ้าของสุนัขเองก็เริ่มแสดงท่าทีวิตกกังวลเช่นกัน เบนสังเกตเห็นโอกาสของเขาในทันใดนั้น เขาเดินผ่านจูลีไปหาจ็อกแล้วคว้าแขนอีกฝ่ายไว้ ก่อนจะโน้มตัวไปพูดกับหญิงสูงวัยผู้เป็นเจ้าของรถอย่างอ่อนโยน “คุณควรจะกลับบ้านไปก่อนนะครับวันนี้ คุณผู้หญิง”

“ฉันไม่มีทางกลับบ้านแน่! ฉันมาที่นี่ก็เพื่อหยุดก๊วยอย่างพวกแกไม่ให้

ฆ่าเบตเจอร์ของเรา!”

“วันนี้เราแค่มาสำรวจสถานที่ก่อนเท่านั้นเองครับ คุณผู้หญิง เก็บพลังงานของคุณเอาไว้ใช้วันที่เราลงมือจริงดีกว่า”

หญิงสูงวัยพึมพำอะไรสักอย่างขณะถอนหายใจเฮือก แต่เมื่อเหลือบมองสุนัขของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง เธอก็เริ่มถอยรถแล้วขับออกไปจากจุดที่ชุมนุมประหวัง

เบนตั้งใจออกไปข้างทางเพื่อไม่ให้ใครได้ยินและกระซิบบอกข้างหูอีกฝ่ายว่า เบนจะทำอะไรกับเขาบ้างถ้าเห็นเขาปฏิบัติกับหญิงสูงวัยแบบนั้นอีก เสร็จแล้วจึงเดินกลับมาที่เดิมพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร และขยิบตาให้จุลึขณะที่เขาเดินผ่าน เธอไปอีกครึ่ง หญิงสาวเฝ้ามองเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ นั้นด้วยความสนใจ และเบนรู้ว่าเธอจะจำเขาได้หากได้เจอกันอีก

เบนใช้เวลาที่เหลือตลอดทั้งวันไปกับการทำอะไรบางอย่างที่เขาควรจะทำ เพลิดเพลิน นั่นคือการเดินยาไปบนสนามและโคลนพร้อมกับปืนในมือ อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ก็เป็นส่วนที่ใหญ่ในชีวิตการทำงาน แต่ความหนาวเหน็บและความเบื่อหน่ายในทุกสิ่งทุกอย่างก็เข้าเล่นงานเขาหลังจากผ่านไปสักพัก เบนพบว่าความคิดของตนวนรำลึกไปถึงช่วงวันหยุดสุดริ้นรมย์ที่เขาได้ใช้เวลาพักผ่อนอยู่ในบ้านหลังงามอย่างสบายอุรา และใช้ถ้าเบตเจอร์จอมโหดพวกนี้รังปากเขาได้สำเร็จ เบนก็ต้องยอมรับว่าเขาคิดถึงชายผู้งดงามคนนั้นด้วยเช่นกัน เซอร์นิโคลัส มิคเคิลเซน ไม่ได้แต่งงานเข้ามาเป็นหนึ่งในราชวงศ์อังกฤษโดยอาศัยความทะเยอทะยานอันไร้ขอบเขตอย่างเดียวเท่านั้น เขายังมีความสง่างามแบบชนชาวเหนือที่ชวนตะลึงไบหน้าเขาได้รับการแกะสลักจากสายลมเกี้ยวกราดในแดนบ้านเกิด เบนพบว่าตัวเองนึกภาพไบหน้านั้นแทนที่จะมีสมาธิจดจ่ออยู่กับบทเรียนของตนอยู่บ่อยครั้ง แต่เขาก็ผ่านการฝึกอบรมไปได้ง่ายพอกๆ กับการตีมิวสิกซ์ของนิโคลัส

ดังนั้นด้วยเหตุผลหลายประการ ยามดึกคืนนั้น เบนจึงดีใจมากเมื่อเขากลับมายังโรงแรมแล้วพบว่าต้นเหตุแห่งความหมกมุ่นของเขานั้นอยู่ที่ปลายเตียง กำลังดูข่าวท้องถิ่นในโทรทัศน์ “สวัสดิ์ เบนจามีนิ”

เบนอมยิ้มกับตัวเอง เขาชอบวิธีการทักทายของนิโคลัสมาตลอด มันดูเหมือนมีอะไรบางอย่างแฝงอยู่มากกว่าการทักทายกันธรรมดา แต่ตัวเขาก็มีแนวโน้มที่จะตีความคำพูดและสายตาของนิโคลัสเลยเถิดไปเองเสมอ ดังนั้นเมื่อตระหนักแล้วว่าเขาไม่ควรแสดงความกระตือรือร้นออกไปจนออกนอกหน้า เบนจึงตอบกลับไปอย่างสงวนท่าที “สวัสดีครับ”

“เป็นยังไงบ้าง”

“ผมกำลังจะออกไปผับในอีกสิบนาทีนี้ เพราะฉันคืนนี้คุณไม่มีโชคแล้วละ”

“อย่าคิดอะไรเข้าข้างตัวเองสิ และอย่า...” ทันใดนั้นเบนก็ขึ้นไปนั่งคร่อมบนตักนิโคลัส นิคแทบไม่อาจปฏิเสธสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาในตอนนี้ได้ ในเมื่อตัวเขาเองก็เฝ้ารอมันอย่างใจจดใจจ่อ หลักฐานแห่งความปรารถนาปรากฏให้เห็นเด่นชัดผ่านความแข็งซึ่งกลางลำตัวที่เบนกำลังนั่งทับอยู่

“ผมควรจะเทศนาคุณเรื่องการเอางานกับการหาความสุขทางกายมาปนกันใหม่ครับ คุณกำลังใช้งานลูกน้องในทางที่ผิดนะครับ คุณก็รู้”

“เบนจามิน ความยืดหยุ่นในเรื่องเพศเป็นหนึ่งในคุณสมบัติอันโดดเด่นของนาย ฉันก็แค่ช่วยส่งเสริมความสามารถของผู้ใต้บังคับบัญชาของฉันเท่านั้นเอง”

“คุณแะไปหาลูกน้องทุกคนของคุณที่กำลังปฏิบัติหน้าที่แล้วเอากับพวกเขาหรือเปล่าล่ะ”

สายตานิโคลัสแทบจะจริงจัง “ไม่ แต่นั่นเป็นสิ่งที่ฉันตั้งใจจะแก้ไขอยู่”

เบนหัวเราะเหมือนไม่อยากจะเชื่อ “ข้ามศพผมไปก่อนเถอะครับ คุณเป็นของผมคนเดียว”

“อย่าพูดแบบนั้น” นิโคลัสผลักเบนออกจากตัวแล้วยืนขึ้น พลาจดังเลื้อยก็กลงมาให้เข้าที่และลูบผมให้เรียบ “อันที่จริงฉันต้องไปได้แล้ว ฉันมีนัดกับท่านรัฐมนตรีและท่านนายกฯเพื่อสรุปงาน”

“เป็นอะไรไปครับ ผมพูดอะไรผิดไปหรือ”

“ไม่มีอะไร ฉัน...” นิโคลัสเดินไปทางหน้าต่าง ทันหลังให้เบน เป็นครั้งแรกที่เบนได้ยินอีกฝ่ายสบถกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ มันให้ความรู้สึก

แปลกพิกลและชวนให้ไม่สบายใจเสียเลย “นี่มันเหนือการควบคุมเกินไปแล้ว ฉันไม่ *อยาก* จะคิดถึงนายตลอดเวลาแบบนี้ นายไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน และฉันก็ไม่ได้เป็นอะไรกับนาย นั่นคือสิ่งที่เข้ามาตลอดระหว่างเรา และมันควรจะเป็นอย่างนั้นต่อไป ถ้านายคิดว่ามันอาจจะพัฒนาไปไกลกว่านั้น ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องขอโทษด้วย”

“นี่คุณเป็นคนมาหาผมที่นี้ในคืนนี้เองนะครับ!”

หลังจากเงยบไปนาน นิโคลัสก็พยักหน้าคิดหนึ่งเป็นการยอมรับสิ่งที่เบนกล่าวหา “ใช่ ฉันขาดการควบคุมตัวเอง และนั่นเป็นเรื่องเหลือทน”

เบนขยับเข้าไปใกล้ “เอาเถอะครับ คุณว่าอย่างไรก็อย่างนั้นแหละครับ แต่ตอนนี้ไหนๆ คุณก็ *อยู่* ที่นี้แล้ว...”

นิโคลัสเผยยิ้ม เบนมองเห็นรอยยิ้มนั้นได้จากเงสะท้อนบนหน้าต่าง “นายนี้เถียงคำไม่ตกปากเหมือนจอมปีศาจมาเองจริงๆ นะ”

เบนโอบแขนรอบเอวนิโคลัสและเกยคางไว้บนไหล่ข้างหนึ่งของอีกฝ่าย “ถ้าผมเป็นจอมปีศาจ ฉันคงมองว่าตัวเองเป็นพระเยซูที่ถูกทดสอบในแดนทุรกันดารหรือครับ”

“ฉันเชื่อว่าพระองค์ถูกล่อลวงด้วยอำนาจะ ไม่ใช่เช็ทซ์”

“ใครพูดถึงเรื่องเช็ทซ์กันครับ ผมคิดว่าพระเยซูอาจจะทรงพ่ายให้กับความรักก็ได้”

นิโคลัสหงนหน้าขึ้น ยอมให้ใบหน้าของเบนเข้ามาใกล้ และเพื่อให้เบนจุ่มพิตบนแก้มเนียนนุ่มของเขาได้ “นายเลือกผิดคนแล้ว เบนจามิน ถ้านายกำลังมองหาความรักแล้วละก็นะ ฉันเรียนรัฐภาษาอังกฤษด้วยวิธีที่แข็งแกร่งต่าง และฉันรู้จักคำคำนั้นในบริบทที่นายคงไม่ชอบใจนัก ฉันเสียใจด้วย”

“ผมไม่เคยต้องการถ้อยคำอะไรทั้งนั้น คุณก็รู้ ชุดสปีดาร์แรกที่เราพบกัน คุณแทบไม่พูดอะไรกับผมด้วยซ้ำ และก่อนที่จะรู้ตัว ผมก็โดนเอาอยู่บนผ้าสักหลาดสีเขียวนั่นแล้ว”

“นั่นไม่ใช่ความรัก”

“ผมทราบครับ แต่นี่อาจจะเรียกว่าความรักก็ได้” เบนหมุนตัวนิโคลัสในอ้อมแขนแล้วจุ่มอีกฝ่ายอย่างลึกลับขณะยังคงมองสบตากัน ริมฝีปาก

ของผู้เป็นเจ้านายทั้งเย็นเฉียบและไร้การตอบสนอง เบนชมริมฝีปากล่างของอีกฝ่ายเบาๆ แล้วสอดลิ้นเข้าไปทักทายแนวฟันแถวล่างของนิโคลัส เขาเลื่อนสองมือเข้าไปในเส้นผมสั้นๆ ตรงหลังคอของนิโคลัสแล้วรั้งอีกฝ่ายเข้ามาแนบชิดยิ่งขึ้น แต่นิโคลัสกลับถอยห่างและผลักเบนออกด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างยกขึ้นถูริมฝีปากตัวเองราวกับว่ากำลังประหลาดใจกับความร้อนแรงของจุ่มพิตเบน

“ถ้านี่คือความรักสำหรับนาย งั้นนายก็คงตกหลุมรักผี รักภาพลวงตาของผู้ชายคนหนึ่งแล้วละ แค่นั้นเพียงพอไหมสำหรับนาย”

“แล้วคุณจะยอมไหมล่ะ ถ้าคุณยอม ผมจะตามหาผู้ชายคนนั้นให้เจอ และผมจะมอบลมหายใจให้ผิวนั้นฟื้นคืนชีพขึ้นมาเอง” เบนได้ยื่นคำสาปดเบาๆ ในภาษาบ้านเกิดของนิโคลัส แล้วจากนั้นเขาก็ถูกรั้งตัวเข้าไปจูบอย่างหิวกระหาย นิโคลัสได้พิสูจน์แล้วว่าเขาจูบได้ดีพอๆ กับเบน ลิ้นของเขาได้รับการต้อนรับอย่างดีภายในปากของอีกฝ่าย ชายหนุ่มพูดอะไรบางอย่างแบบซัดริมฝีปากเบน เป็นถ้อยคำที่ฟังแล้วกระตุ้นอารมณ์ได้โดยไม่ต้องแปลความหมาย แต่แล้วเสียงเตือนแหลมเล็กก็ดังขึ้นจากกระเปาะเสื้อสูทของนิโคลัส

นิโคลัสสบถเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง อย่างชัดเจนเสียด้วย “ฉันต้องไปแล้ว ฉันจะไปพบกับท่านนายกฯสายไม่ได้”

“ครับ” เบนยอมปล่อยให้นิโคลัสผละออกห่างเล็กน้อย “และผมเองก็มีเดทกับสองสาวเลสเบี้ยน”

ขณะที่นิโคลัสมุ่งหน้าไปยังประตู เขาก็เกิดลังเลขึ้นมาแม้จะยังหันหลังให้อยู่เช่นเดิม “ระวังตัวด้วยนะ เบนจามิน ฉันไม่อยากมานั่งแต่งคำไว้อาลัยไว้อ่านในงานศพของนาย”

“เวรกรรม งั้นคุณแค่พูดไปว่าผมเป็นไอ้โง่ที่มีรสนิยมแปลกประหลาดในการเลือกผู้ชายก็พอครับ”

นิคพยักหน้าอย่างจริงจัง “เอาตามนั้นแล้วกันนะ”

7

เมื่อเบนไปถึงผับ เขาก็กระตือรือร้นอย่างเต็มที่และพร้อมจะสร้าง มิตรภาพ จูงใจผู้คน แล้วจากนั้นก็...หักหลังพวกเขา เบนมองเห็นผู้ประท้วง ที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ได้อย่างง่ายดาย เพราะพวกเขาจับกลุ่มกันอยู่ ตรงโต๊ะสองสามตัวที่เลื่อนมาชิดกัน กำลังช่วยกันทำป้าย “โปรดช่วยเหลือ แบดเจอร์” กับโปสเตอร์ “จงให้วัวชินไม่ใช่ฆ่าแหละ” เบนตรงเข้าไปที่บาร์ แล้วพูดกับเจ้าของร้านเบาๆ “ผมทำงานกับเดฟราในโครงการกำจัดตัว แบดเจอร์ จะมีปัญหาอะไรไหมครับ ถ้าผมมานั่งดื่มที่นี่ ผมไม่อยากจะมึนเรื่อง แค่อยากจะดื่มเบียร์สักแก้ว”

“ฉันนะไม่มีปัญหาหรอก ลูกค้าส่วนใหญ่ของฉันเป็นชาวนา เจ้าพวกโง่ตรงนั้นเสียอีกที่สั่งเบียร์ลาเกอร์แค่ครึ่งแก้วแล้วดันทิ้งแช่ทั้งคืน ดังนั้นนายจะยังไ้ตัวแบดเจอร์บ้านนั้นก็ตัว ฉันก็ไม่สนหรอก”

“ช่วยส่งเบียร์ไปให้พวกเขาหน่อยจะได้ไหมครับ”

ชายเจ้าของร้านเลิกคิ้วขึ้น แต่ก็ทำตามที่ได้รับการร้องขอ เบนรีบเขมือบชีสหกแผ่นกับหัวหอมทอดลงท้องในนาทีสุดท้ายเมื่อเจ้าของร้านเดินถือถาดผ่านหน้าเขาไป เขารอจนกระทั่งเสียงแสดงความประหลาดใจแกมยินดีเปลี่ยนเป็นรังเกียจเมื่อรู้ว่าใครเป็นผู้ส่งเบียร์ไปให้ ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ “ของขั้วญเพื่อสันตินะ ฉันไม่ได้อยากจัดการสัตว์พวกนั้นเท่าไรหรอก แต่ต้องทำงานนี้จริงๆ โอเคไหม”

“นายมันก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร” นั่นมาจากชายสูงวัยผู้กำลังยุ่งอยู่กับการเขียนป้าย

จูลี อาร์เธอร์ เงยหน้าขึ้นจากโปสเตอร์ที่เธอกำลังวาดภาพใบหน้ารักของเจ้าเบตเจอร์เป็นการตกแต่ง หญิงสาวมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และเบนแนใจได้ทันทีว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ได้มองแต่ผู้หญิงอย่างเดียวเหมือนอย่างที่ประวัติส่วนตัวของเธอว่าไว้ เธอขยิบตาให้เขาแล้วหันไปพูดกับชายสูงวัย “ปล่อยเขาไปเถอะ เฟร็ด คนนี้ใช้ได้อยู่นะ วันนี้เขาช่วยเมียคุณไว้ด้วย” ลำเนียงที่พยายามดัดให้เหมือนชนชั้นล่างของเธอ นั้นไม่แนบเนียนเอาเสียเลย แต่เบนก็ให้อภัย เขาชอบที่เธอขยิบตาให้

ชายสูงวัยคำรามในลำคอ แล้วบ่นพึมพำด้วยความรำคาญว่าเมียเขาเล่าเรื่องเจ้าหนุ่มคนนี้ไม่หยุดปากตอนกลับไปถึงบ้านแล้ว เบนแสวงหาเป็นมองโปสเตอร์ด้วยความสนใจ “พวกเบตเจอร์มันแพร่เชื้อโรคหรือทำอะไรประมาณนั้นเนี่ย นั่นคือสิ่งที่เราได้เรียนรู้มา มันจะทำให้ฝูงวัวล้มตายหมด” เขาดีงสมุดออกมาแล้วชี้ให้ทุกคนเห็นลายมือหวัด ๆ ของเขา “เห็นไหมนี่คือบันทึกจากการฝึกอบรมวันนี้” เบนเปิดหาจนเจอหน้าที่เขาต้องการ “มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์บ่งชี้ว่าพวกเบตเจอร์มีส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดวัณโรคในปศุสัตว์” ฉันจดข้อความนี้ไว้ – คำต่อคำเลยละ แยังข้อนี้ไม่ได้เลยจริงไหมล่ะ”

เพียงเท่านั้น ภายในห้านาที เบนก็ได้มานั่งอยู่ระหว่างจูลีและพีชเพื่อที่พวกเธอจะได้ให้ความรู้เรื่องความเชื่อปรัมปราและคำโกหกเกี่ยวกับเบตเจอร์และวัณโรคในวัว ตามมาด้วยข้อมูลอีกเป็นพะเนินทั้งทางวิทยาศาสตร์แท้และวิทยาศาสตร์เทียม รวมถึงเบียร์อีกหลายแก้ว เบนไม่ได้กลังทำเป็นเชื่อทุกอย่างในทันทีทันใดในเมื่อเขามีจุดประสงค์แอบแฝงอยู่ในการมาที่บาร์แห่งนี้ เขาเดินหน้าตามแผนต่อด้วยการแสดงความสงสัยขึ้นมา “พระเจ้า นี่มันเรื่องใหญ่เกินระดับเงินค่าจ้างของฉันแล้วนะเนี่ย ฉันเชื่อไม่ลงจริงๆ ว่าทุกอย่างที่เราได้ยินมาเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด ฉันอยากฟังจากปากนักวิทยาศาสตร์ตัวจริงเสียงจริงมากกว่า ไม่ใช่ว่าพวกเขาสนับสนุนเดฟรากับการกำจัดสัตว์ทิ้งเหรอ โคโรนารี่ในประเทศไอร์แลนด์ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ใช่หรือไง”

ทุกคนในกลุ่มเริ่มตะโกนใส่เบนเป็นเสียงเดียวกัน “ไม่! ให้ตายสิ! ไม่ใช่อย่างนั้นเลย! ใครก็ได้โทร.หาณอนแล้วบอกให้เขามาที่นี่ที่ ฌอนจะบอกนายทั้งหมดเองเกี่ยวกับไอร์แลนด์”

เบนค่อนข้างมั่นใจว่าฌอนต้องเล่าให้เขาฟังได้แน่ ชายหนุ่มนึกสงสัยขึ้นมาว่าหนึ่งในเขากับพี่น้องแมฟเฟอร์ที่อาจเคยพบกันมาก่อนกลางดงระเบิดหรือผ่านลำกล้องปืนไรเฟิลก็เป็นได้ “ฌอนเป็นนักวิทยาศาสตร์ใช่ไหมครับ”

“เปล่า เฮ้ โทร.หาทิมด้วยสิ ลองดูว่าคืนนี้เขาวางไหม ทิมเป็นโฆษกประจำกลุ่มเราเวลาออกทีวีนะ เขารู้เรื่องพวกนี้ดี เขาจะช่วยให้นายเข้าใจทุกอย่างได้ถูกต้องเอง”

บิงโก เบนตี้มเบียร์อีกแก้วก่อนจะบอกว่าเขาต้องไปแล้ว เคล็ดลับก็คือปล่อยให้คนพวกนั้นคิดว่าจะต้องเปลี่ยนความคิดและบงการเขาให้ได้ แต่ความจริงแล้วเบนต่างหากที่เป็นฝ่ายบงการพวกนั้น ตอนนี้นักเขาเลยอยากให้เบนอยู่ต่ออย่างยิ่ง แต่เขากลับกล่าวขอโทษอย่างจริงใจที่สุด และบอกว่าเขาไม่อาจไปฝึกรอบรมวันที่สองสายได้จริงๆ ก่อนจะจ่ายค่าเบียร์ที่สั่งให้อีกรอบแล้วจากไป เบนขี้ตูดคิตของเขามาที่พับ เขาหักมือเตอร์ไซค์ลงป่าข้างทางเพื่อดูว่ามีคนแอบติดตามหรือไม่ก่อนจะมุ่งหน้ากลับไปยังโรงแรม เบนผิตหัวอย่างแรงที่ไม่เจอนิโคลัสนั่งรอเขาอยู่เหมือนก่อนหน้า

ชายหนุ่มนึกสงสัย แน่หนอนว่าไม่ใช่ครั้งแรก ว่านิโคลัสกำลังทำอะไรอยู่ เขาอยู่บนเตียงกับภรรยาของเขาหรือเปล่า ทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางกายกันจริงๆ หรือไม่ แต่เบนค่อนข้างมั่นใจว่าทั้งคู่ไม่ได้มีอะไรกันและไม่เคยมีด้วย บางทีเขาอาจจะคิดเข้าข้างตัวเองจนน่าสมเพช บ้าจริง แต่เบนอยากให้ตัวเองติดต่อกับนิโคลัสทางอื่นได้นอกเหนือจากเบอร์โทรศัพท์ประจำที่ทำงาน แต่แล้วโทรศัพท์ของเขาก็ตั้งขึ้นทุกๆ ที่เป็นเวลาตีหนึ่งแล้ว เบนดึงมันออกมาจากกระเป๋าแล้วจึงเห็นว่ามิข้อความส่งมาจากเบอร์ที่เขาไม่รู้จัก *ใครๆ ก็สร้างทำเป็นรักใคร่รักคนได้* เคล็ดลับจริงๆ ก็คือการสร้างทำเป็นไม่รักเวลาที่นายรัก

ข้อความของนิโคลัสนั้นแปลกพิลึกและไม่น่าไว้วางใจพอๆ กับภาษาอังกฤษที่เขาพูด แต่เบนไม่สน เขาเข้านอนพร้อมรอยยิ้มและความอ่อนนุ่มกลางลำตัวที่เขาไม่คิดจะจัดการให้เรียบร้อย และเป็นครั้งแรกในรอบ

หลายสัปดาห์ที่เขาไม่ต้องหลับฝันถึงกองเพลิงและความตาย

วันที่สองของการฝึกอบรม พวกเขาต้องเรียนรู้วิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน อันได้แก่ ปืนไรเฟิล ปืนสั้น กรง เขี่ยล่อ และแว่นตาสำหรับใส่มองตอนกลางคืน แบดเจอร์บางตัวโดนยิงจิ้งๆ ส่วนบางตัวถูกขังไว้ในกรงแล้วค่อยยิงให้ตายคากรง เบนเกือบจะเพลิดเพลินไปกับการใช้ชีวิตในชนบทจนกระทั่งมีคนบอกว่าพวกเขามีแขกมาเยี่ยมเยียน แล้วรถเรนเจอร์เวอร์สคันนั้นก็แล่นเข้ามาจอดใก้ๆ ดงไม้ที่พวกเขากำลังฝึกซ้อมกันอยู่ ชายสองคนที่ดูแล้วน่าจะเป็นผู้รักษาความปลอดภัยจากกองตำรวจนครบาล ปืนลงมาจากรถคันแรก แล้วหนึ่งในนั้นก็เปิดประตูหลังเพื่อให้ชายร่างเจ้าเนื้อใบหน้าแดงก่ำลงมา หญิงสาวคนหนึ่งลงจากรถตามหลังชายผู้นั้นขณะยังคงคุยโทรศัพท์ไม่หยุดปากและจดบันทึกลงแฟ้มเอกสาร เซอร์มอนตี แบนคอตต์ และผู้ช่วยส่วนตัวของเขาเดินเข้าไปหากลุ่มคนที่กำลังฝึกซ้อมกันอยู่ แต่ไม่มีใครให้ความสนใจสองคนนั้นสักเท่าไรเมื่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกสี่นายออกมาจากรถยนต์คันอื่นๆ จากนั้นชายผู้ใดๆ ต่างก็มองออกในทันทีว่าเป็นท่านนายกรัฐมนตรีก็ก้าวมาอยู่ข้างๆ เซอร์มอนตี

ทุกคนที่เข้าร่วมการฝึกอบรมล้วนคุ้นเคยกับการต้อนรับขับสู้แขกคนสำคัญ ยกเว้นเบนที่เอาแต่จ้องมองเซอร์นิโคลัส มิคเคิลเซน ที่กำลังลงจากรถเรนเจอร์เวอร์สตามหลังท่านนายกรัฐมนตรี ผู้ฝึกอบรมเริ่มนำกลุ่มแขกคนสำคัญไปยังจุดฝึกซ้อมวางกับดักที่พวกเขาทำไว้เหนือไหล่เขา เบนนั่งอยู่ท้ายแถว ไม่นานนักเขาก็ได้อยู่ตามลำพังกับนิโคลัส เจ้านายของเขายังคงแต่งกายด้วยชุดสูทสุดหรูเหมือนเคย แถมตอนนี้ยังมีเสื้อโอเวอร์ไค้ตัดตัดจากผ้าแคชเมียร์ราคาแพงระยับสวมทับอีกด้วย นิโคลัสสอดมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ดแล้วห่อไหล่เมื่อต้องเผชิญกับความหนาวเย็น เขาเหลือบมองไปทางตำรวจนครบาลที่ยังประจำอยู่ข้างรถ ตอนนั้นเจ้าหน้าที่นายนั้นกำลังเปิดกระติกน้ำร้อนและเดินกลับไปที่กลับมาเพื่อทำให้ร่างกายอบอุ่น จากนั้นนิโคลัสจึงหันกลับมา จ้องสบตากับเบน “อรุณสวัสดิ์ เบนจามิน”

เบนยิ้มกว้าง “อรุณสวัสดิ์ครับท่าน เดี่ยวนี้ได้กระหน่ำไหล่กับบุคคล

สำคัญแล้วหรือครับ”

นิโคลัสขมวดคิ้ว “นายจำได้ใช่ไหมว่าฉันแต่งงานกับพระญาติของพระราชินีนะ ฉันไม่ตื่นตื่นจนหอบฮักแค่เพราะได้ร่วมทางมากับท่านผู้นำของเราหรอก”

ทันใดนั้นเบนก็นึกไปถึงภาพอันชวนให้ว่าุ่นใจของนิโคลัสเมื่อสองสามวันก่อนขณะที่อีกฝ่ายหอบสะท้านยามอยู่เหนือตัวเขา และปลดปล่อยออกมาภายในตัวเบน เขาตรงเบาๆ ให้กับความทรงจำนั้น “ไม่ยุติธรรมเลย”

นิโคลัสยิ้ม ดูเหมือนเจ้าตัวก็คิดอย่างเดียวกัน แต่แล้วเขาก็กลับมาทำหน้าที่เคร่งขรึม “ของใส่ผงสีขาวยกส่งไปที่สำนักงานของท่านนายกาเมื่อวานนี้แน่นอนว่ามันต้องโดนสกัดไว้ก่อนจะเข้าไปถึงข้างใน และจริงๆ แล้วมันก็เป็นแค่ผงแป้งที่ไม่มีอันตรายอะไร แต่ก็ทำให้คณะรัฐบาลวุ่นวายกันไปหมด และท่านนายกาก็ไม่ปลื้มด้วย เขาสนใจการฝึกอบรมนี้และผลสำเร็จของโครงการเป็นการส่วนตัว เพราะฉะนั้นฉันเลยต้องมาถึงนี้ แสดงท่าทีสนอกสนใจว่าทุกคนทำอะไรกัน อย่างกับว่าฉันไม่รู้เรื่องแล้วอย่างงั้นแหละ”

“ผมคิดว่าผมจะได้เจอกับพี่น้องแมฟเฟอร์ที่คืนนี้ครับ และอาจจะได้เจอวัตสันด้วย”

นิโคลัสเงิบไป ขณะใช้เท้าเหยียบพื้นดินเล่น เขาทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์อยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงดึงรูปถ่ายออกมาจากกระเป๋าเสื้อและส่งให้เบน มันเป็นรูปชายไว้เครากำลังจูบกับผู้ชายอีกคน แสงสว่างในรูปแย่มาก ทั้งยังถ่ายด้วยเลนส์สำหรับถ่ายภาพระยะไกล แต่คนในรูปคือทิม วัตสัน แนนอน และค่อนข้างชัดเจนว่าการจูบนี้เป็นมากกว่าการทักทาย เพราะชายทั้งสองต่างก็เปลือยเปล่า “ตกลงว่าเขาเป็นเกย์สินะครับ”

“ใช่ และเพราะอย่างนั้นเขาถึงเป็นเป้าหมายที่เข้าถึงได้ง่าย ฉันได้รับคำแนะนำว่าให้นายใช้ประโยชน์จากจุดนี้ให้เต็มที่ จริงๆ แล้วจะเรียกว่าคำแนะนำคงไม่ถูก มันคือคำสั่งต่างหาก” เขาทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์เล็กน้อยอีกครั้ง “ใช้ประโยชน์ก็อาจเป็นการใช้คำที่ผิดเหมือนกัน บางทีคำที่ขึ้นต้นด้วยตัวซ โซ่อาจจะเหมาะกว่าก็ได้ นายคิดว่าย่างไร”

เบนก้มหน้าลงเพื่อสบตานนิโคลัสที่หลุบต่ำลงและบังคับให้เขาเบนสายตาคขึ้น

ไม่ยอมให้อีกฝ่ายหลบตาเขาได้ “คุณช่างเป็นคนเย็นชาไร้หัวใจจริงๆ รู้ตัวหรือเปล่า”

“รู้อีหลี จริงๆ นะ เบนjamin ฉันรู้ตัวดี แต่ฉันได้รับคำสั่งมา ฉันทำความเข้าใจคำสั่งบ้างนี่อย่างกระจางชัดมาตลอดทั้งเช้า และตอนนี้ถึงตานายบ้างแล้ว”

“ผมไม่—”

นิโคลัสหันหลังให้แล้วเริ่มออกเดินไปทางรถยนต์ เบนแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า พยายามสงบสติอารมณ์ของตัวเองลง เขารู้สึกได้ถึงเกล็ดหิมะบนใบหน้าเล็กน้อยก่อนจะตัวสั่น โทรศัพท์ของเขาดังขึ้น เบนดึงมันออกมาจากกระเป๋าด้านหลังในเลื้อ โทรศัพท์เครื่องนั้นให้ความรู้สึกอบอุ่นอยู่ในมือเย็นเฉียบของเขา คนตายไปแล้วถึงอย่างไรก็ไม่สามารถฟื้นคืนชีพได้ ไม่ว่าในเส้นเลือดนายจะมีสักกี่ชีวิตเตรียมพร้อมจะมอบให้ก็ตาม

8

เมื่อเบนไปถึงฝั่บในคืนนั้น เขาก็รู้สึกหดหู่ด้วยความโกรธและความรู้สึกบางอย่างที่นิยามไม่ได้และเขาปฏิเสธที่จะสำรวจมัน เขาเห็นว่าผู้ประท้วงกลุ่มเดิมนั่งอยู่ตรงโต๊ะเดิม และพวกนั้นก็เรียกให้เบนเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะด้วย ทว่าเบนกลับส่ายศีรษะแล้วคว้าเบียร์ของเขาตรงดิ่งไปนั่งยังโต๊ะที่ยังว่างอยู่อีกทางด้านหนึ่งของบาร์ ช่างเหมือนกับการประชดอย่างไรชอบกล เมื่อสิ่งที่เข้ากับอารมณ์ของเขาในตอนนั้น นั่นก็คือการอยู่คนเดียวและจมอยู่กับความทุกข์ กลับเหมาะเจาะกับบทบาทการแฝงตัวของเขาพอดี ด้วยเบนไม่ต้องการให้ตัวเองดูกระตือรือร้นที่จะเข้าไปผูกสัมพันธ์กับศัตรูจนเกินไป แต่เมื่อชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่โต๊ะเขาโดยถือเบียร์อีกแก้วและของกินเล่นติดมือมาด้วย ความคิดในการผูกสัมพันธ์กับศัตรูก็เริ่มดูน่าสนใจยิ่งขึ้นในทันใด สิ่งที่เขาได้เห็นในหัวเบนก็คือ เขาอยากให้เซอร์นิโคลัส มิคเคิลเซน เองช่วยนั้นมาเห็นสถานการณ์ในตอนนั้นเหลือเกิน

“หว่าดดี นั่นทิม ทิม วัตสัน ฉันว่าฉันติดหนี้เบียร์นายอยู่ ได้ยินมาว่าเมื่อวานนายเลี้ยงเบียร์ทุกคนตั้งหลายรอบ” ชายผู้มาใหม่อายุพอกๆกับเบน นั่นคือยี่สิบปลายๆ และตอนนั้นเขาก็ไม่ได้ไว้เคราตกเพิ่มแล้ว มีเพียงไรเคราบางๆที่ตัดแต่งมาอย่างดีจนชวนหลงใหล แต่ก็ดูเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าตัวไม่ได้ตั้งใจให้ออกมาเป็นแบบนี้เพราะเขาขุ่นใจหรือไม่ก็ฉลาดเกินกว่าจะให้ความสนใจกับรูปลักษณ์ภายนอก ผมยาวยุ่งกระเซิงนิดๆของเขาเป็น

ลีซัม และเขาสวมแว่นตาครอบใหญ่ทรงคลาสสิกแบบที่นักวิชาการชอบใส่กัน ซึ่งทำให้เขาดูใสซื่อน่ารัก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ดูเคร่งขรึมและคงแก่เรียน ยอดเยี่ยมไปเลย ทิมไม่มีอะไรเหมือนนิโคลัสสักนิด เบนโน้มตัวไปข้างหน้า รับเบียร์มาจากอีกฝ่ายก่อนจะยื่นมือออกไป “เจมี แลนคาสเตอร์ นายอาจจะ รวดเบียร์รดหัวฉันก็ได้ถ้านายรู้ว่าฉันเป็นใคร”

“ແหม ฉันรู้หรือก่อนว่านายเป็นใคร เจมี นายคือฆาตกรสังหารโหด แบดเจอร์ของเราไง” รอยยิ้มเป็นมิตรที่เขามอบให้เบนนั้นช่างแตกต่างจากรอยยิ้มของคนอื่นที่เบนคุ้นชิน จนเบนตัดสินใจในตอนนั้นทันทีว่าเขาจะใช้ทิม นี่จะเป็นสะพานเข้าไปในกลุ่ม อันที่จริงแล้ว เขาตัดสินใจว่าควรจะควบคุมดูแลทิมด้วยความเอาใจใส่ที่สุด ด้วยการพาขึ้นเตียงนุ่มๆ พร้อมกับเช็ทซ์ตี้ๆ เป็นการตบท้าย...แต่แน่นอนว่าต้องหลังจากดื่มเบียร์ไปสักสองสามแก้วและ ได้ทำความรู้จักกันแล้ว เอาอย่างนั้นนั่นแหละ เขาไม่ต้องปลุกคนตายไม่ว่า หน้าไหนให้ฟื้นขึ้นมาทั้งนั้น ผู้ชายคนนั้นช่างมีชีวิตชีวา น่ารัก และเห็นได้ชัดว่า ตัดใจเบน นี่คือนี่ที่เจ้าคนแดนมาร์กเฮงชวยนั้นต้องการใช้ใหม่ ได้ นั่นก็คือ สิ่งที่เจ้าคนแดนมาร์กเฮงชวยนั้นกำลังจะได้รับ หรือที่เบนกำลังจะได้รับ...

เบนยิ้มตอบ เล่นไปตามบทบาทของตัวเอง เขาอยากจะทำคอเล็ลือ ของอีกฝ่ายแล้วพาเข้าไปในห้องน้ำ ผลักเขาเข้าไปในคอกกั้นและจัดความ โกรธเคืองของตัวเองออกไป ปลุกผีขึ้นเธอ เดียวเขาจะปลุกอะไรบางอย่าง ในตัวพ่อหนุ่มน่ารักตรงหน้าขึ้นมาเอง ตัวเบนเองก็รู้สึกคึกคักขึ้นมาบ้างแล้ว เขาดื่มเบียร์เข้าไปอีกใหญ่ “มันเป็นแ่งงานนะพวก ถ้าฉันมีทางเลือก ฉันก็อยากจะทำให้อั้ววนคนที่แวงมาวันนี้มากกว่า” แนนอนว่านิโคลัสไม่ได้ อัวนสักนิด และเบนไม่ได้กำลังพูดถึงเจ้านายของเขา แต่อารมณ์หงุดหงิด ที่เกิดขึ้นนั้นพุ่งเป้าไปที่คนเย็นชาไร้หัวใจอย่างจัง “พ่อฉันโหดทำให้พรรค แรงงานมาตลอดชีวิต แต่อั้ววนนั้นก็กลับมาเย็นถกกันว่าการยิงเจ้าสัตว์ที่โคตร น่าสงสารพวกนั้นผ่านลูกกรงเป็นเรื่องง่ายตายขนาดไหน! อย่างน้อยใน อัฟกานิสถานเราก็ยังยิงสิ่งที่ยิงเรากลับนะ”

“นายดู...โมโหนะ”

“ແหม ก็ต้องโมโหอยู่แล้วสิ” แต่ไม่ใช่กับเรื่องนี้ แต่โมโหไอ้เฮงชวยนั่น

ที่อยากให้คุณ...“คำว่าไม่โหยงไม่แม่แต่จะครอบคลุมความรู้สึกของฉันตอนนี้เลยละพวก” เบนอยากจะย้อนเวลากลับไปยังจากการเผชิญหน้ากันครั้งล่าสุดท่ามกลางหิมะ แล้วพูดอะไรสักอย่างที่ร้ายกาจและทิ่มแทงใจ แทนที่จะเอาแต่ยื่นเฉยๆ เหมือนเด็กสาวอายุสิบสองปีที่โดนหักอก ช่วงหัวเจ้าคนเดนมาร์กไร้หัวใจนั่นสิ! เบนผายมือไปทางบาร์ “แต่ฉันรู้จักวิธีการรักษาที่ดีที่สุดอีกสักแก้วไหม”

ทิมพยักหน้า “ไปนั่งกับพวกเราเถอะนะ เจมี”

เบนวางมือบนป้าทิมอย่างอ่อนโยนขณะเดินผ่านไปบาร์ “ฉันมีความสุขกับที่นั่งของตัวเอง และฉันอยากให้นายช่วยอธิบายให้ฟังหน่อยว่าทำไมฉันถึงไม่ควรยิงเจ้าสัตว์ตัวน้อยๆ ที่ชอบทำเสียงพืดพืดพวกนั้นในอาทิพย์ถัดไป”

หากเบนเคยมีโอกาสได้เข้ามาอยู่ในแวดวงวิชาการแล้วละก็ เขาคงจะรอบคอบในการร้องขอมากกว่านี้ เพราะทิม วัตสัน อธิบายรายละเอียดมหาศาสตร์แสนซับซ้อนว่าทำไมการกำจัดแบดเจอร์ถึงไม่มีผลกระทบต่อแพร่ขยายของวัณโรคในวัว เขาชี้แจงว่าทำไมวงการวิทยาศาสตร์ถึงได้ตั้งหน้าตั้งตาสันนิษฐานและช่วยเผยแพร่รายงานการวิจัยที่มีข้อมูลเป็นเท็จให้แพร่สะพัดไปทั่ว และสาธยายว่าทำไมลัทธิลัทธิถึงได้กลายเป็นประเด็นขึ้นมาในสหราชอาณาจักร เบนเฝ้ามองริมฝีปากของทิมขยับอยู่ภายใต้ไรเคราเข้มครึ้มแล้วรู้สึกวุ่นวายระหว่างขาเริ่มปวดร้าวเมื่อเขาคิดอยากจะเปิดปากนั้นด้วยลิ้นของเขา...หรืออาจใช้อย่างอื่นแทน เบนมองความสดใสในดวงตาสีฟ้าเข้มที่เปล่งประกายอย่างอบอุ่นอยู่หลังกรอบแว่นตา พร้อมกับจินตนาการภาพในหัวถึงตอนที่เขาจะถอดแว่นนั้นออกแล้วจิบเปลือกตาหลับตานั้นซ้ำๆ ดวงตาคู่นี้ไม่ได้ดูเหมือนแอ่งน้ำลึกที่ลึกลับชวนให้ค้นหา หรือวิสกี้ในแก้วคริสตัลเจียรระโน ซึ่งเป็นสิ่งที่อาจทำให้ผู้ชายคนหนึ่งลุ่มหลงไปตลอดกาล แต่มันเป็นสีน้ำเงินกำมะหยี่ที่ควรห่อเก็บไว้อย่างดี

เบนฟังเสียงของชายตรงหน้าอย่างตั้งใจ สำเนียงอังกฤษแสนไพเราะที่ไม่มีการตัดทอนเสียงสระหรือการออกเสียงสูงต่ำผิดไปจากเจ้าของภาษา เบนนึกภาพว่าตัวเขากำลังลึ้นนิ้วเข้าไปในเส้นผมสีเข้มเป็นลอนยาวแล้วรั้ง

อีกฝ่ายเข้ามากอดตักใช้ ผิวกายทุกสัดส่วนแนบชิดเพื่อมอบความอบอุ่นให้กันและกัน ไม่นานทั้งคู่จะต้องทำตัวเหมือนเป็นคู่ปรับ เชือดเฉือนกันอย่างเย็นชา และต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงแสนโหดร้าย เขาไม่เคยสัมผัสเส้นผมของนิโคลัสเลยสักครั้ง ยกเว้นบังเอิญไปโดนเข้าเวลาพลิกตัวยามมีความสัมพันธ์แนบชิดกันและต่อสู้แย่งชิงอำนาจในการควบคุม เบนยังนึกภาพว่าเขากำลังอาบน้ำกับทิมหลังจากมีเซ็กซ์กัน ทั้งยังนึกถึงเสียงหัวเราะกลิ้งหอมของสบู่และอาการแสตตาเพราะแชมพูเข้าตา เขาอยากจะทำอะไรให้ทิม จัดทรงให้มันตั้งขึ้นแล้วขยี้ให้ยุ่งไปทั้งศีรษะ

แต่ในทันใดนั้นเบนก็จดจำสัมผัสจากนิ้วมือของนิโคลัสในเส้นผมยามที่ผู้ชายคนนั้นเช็ดผมให้เขาหลังจากอาบน้ำเสร็จได้ แล้วทุกอย่างก็พังทลายลงต่อหน้าเขา ความโกรธทั้งหมดของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าฟองสบู่แสนประหลาดที่นิโคลัสเช็ดออกไปจากเส้นผมของเขา ความทุกข์ตรมมิดมวนในห้องเขาจนจุกอีกครั้ง เบนกระดกเบียร์อีกๆ ก่อนจะรู้สึกได้ว่าบรรยากาศรอบตัวเปลี่ยนไป จึงจ้องมองไปยังชายตรงหน้า “มีอะไรหรือ”

“นายได้ฟังไอ้ที่ฉันพูดไปบ้างหรือเปล่าเนี่ย เจมี้” ทิมยิ้มเพื่อให้คำกล่าวหานั้นนุ่มนวลลง

เบนก้มหน้าลงอย่างอายๆ “เปล่าล่ะ ขอโทษด้วย คินนี่ฉันไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร”

“มีปัญหาเกี่ยวกับแฟนสาวหรือไง”

เบนยกแก้วขึ้นจิบ บางครั้งโชคชะตาก็จับโอกาสใส่พานถวายให้เรา “ฉันก็อยากให้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน บางครั้งฉันก็คิดนะ ว่าผู้หญิงคงจะเข้าใจได้ง่ายกว่าผู้ชายเยอะ” เขาเห็นความประหลาดใจและความพึงพอใจวูบหนึ่งผ่านสีหน้าของทิม “นายแต่งงานหรือยัง ทิม”

ทิมส่ายหน้า “ฉัน เอ่อ...ฉันอาศัยอยู่กับผู้ชายคนหนึ่ง เขาชื่อจอห์น ทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยเหมือนกัน เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านโบราณวัตถุ”

“ทิม ฟังแล้วงานเขาดูยุ่งยากหรือไม่ก็น่าเบื่อจัง ฉันไม่แน่ใจว่าควรจะเลือกคำไหนดี นายสองคนอยู่ด้วยกันนานแล้วหรือ”

“หลายปีแล้วละ เขาเคยสอนฉัน”

“นั่นถูกกฎหมายใช่ไหม”

“เราสองคนไม่สนใจหรอก เอละ ตกลงว่านายเพิ่งเลิกกับใครสักคน มาใช่ไหม”

เบนรู้สึกเหมือนเป็นไอ้สารเลว เขาอยากจะทำงานเซอร์นิโคลัส มิคเคิลเช่น เฮงชวายนั่นแหละ ผู้ชายคนนั้นเองก็รู้เช่นกันว่าจะทำงานเบน ให้เจ็บแสบได้อย่างไร แต่เบนเป็นมืออาชีพและจะไม่มีวันเอาเรื่องเจ้านายมาพูด ในตอนนั้นแน่ แต่เขายังรู้สึกเลวเข้าไปใหญ่เมื่อเขาใช้เนทและเหตุการณ์ไฟไหม้ มาเป็นข้ออ้างอย่างไรรายอายุ โดยแสร้งแสดงความรักใคร่โศกและกล่าวอ้างว่า ชีวิตเขาพังยับก็เนื่องมาจากเหตุการณ์นั้น และนั่นทำให้เบนช็อกเมื่อรู้ตัวว่า การพูดถึงเนทนั้นเป็นเรื่องง่ายตายและเจ็บปวดน้อยกว่าการถูกนิโคลัสปฏิเสธ เจ็บปวดน้อยกว่าความจริงที่ว่านิโคลัสยืนอยู่บนสนามที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ และบอกให้เขาไปหลบลบนอนกับผู้ชายคนอื่น เจ็บปวดน้อยกว่าการที่นิโคลัส มีความรู้สึกให้เขาอย่างน้อยนิดจนยินดีให้เบนไป...เป็นครั้งแรกที่ความรู้สึก ซึ่งเบนไม่สามารถและไม่ต้องการจะสำรวจกระจ่างแจ้งขึ้นมาในใจ เขา ตกหลุมรัก ง่ายๆ แค่นั้นเลย แล้วยังซบซ้อนอีกด้วย เขาตกหลุมรักจน ถอนตัวไม่ขึ้น หลงรักชายผู้แทบไม่อาจนับว่าเป็นมนุษย์ คนที่ก่อร่างสร้างตัว ขึ้นมาจากคำโกหกซ้อนคำโกหก เสริมด้วยการหลอกลวงแสร้งและการ แหวงข้างหลังคนอื่น เบียร์ในท้องเริ่มทำให้ท้องไส้เบนปั่นป่วน เขาตระหนัก ขึ้นมาด้วยความช็อกว่าวันนี้ทั้งวันยังไม่มီးอะไรตกถึงท้องเขาเลยทั้งที่ปกติแล้ว เขาไม่เคยลืมกินอาหารเลย เบนกลืนน้ำลายอีกทีใหญ่ ทิมที่นั่งอยู่ตรงข้าม เบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย “ห้องน้ำอยู่ทางนั้นนะ”

เบนพยักหน้า พยายามอดทนไม่ยกมือขึ้นปิดปาก แต่เมื่อถลนเข้าไปถึง ห้องน้ำ เขาก็สำรอกเอาเบียร์ออกมาจนหมดรวดเดียว ขณะที่ยืนอยู่หน้า กระจก จ้องมองเงาสสะท้อนของตัวเองที่ตอนนี้ดูแย่กว่าปกติ เบนก็นึก อายากให้นิโคลัสอยู่ที่นั่น จะได้เห็นว่าเขาได้ทำอะไรไว้กับเบนบ้าง ความคิด นั้นกระตุ้นให้เบนตัวตขานขึ้นตะอ่างล้างมือจนหลุดจากผนัง เพียงลูกเตะเดียว ด้วยการเล็งเป้าอย่างผู้ชำนาญ แล้วโตะทั้งหมดของเขาก็ถูกระบายออกไป ชายหนุ่มลูบผมให้เรียบ กลั้วปากโดยใช้อ่างล้างมือที่เหลืออยู่เพียงอ่างเดียว

แล้วยึดตัวตรง เขาตะโกนด้วยความรักที่น่าสมเพชต่อนิโคลัสไปพร้อมกับ
อ่างกระเบื้องพังๆนั้นแล้ว เบนกลับมาที่โต๊ะแล้วโน้มตัวลงกระซิบข้างหูทิม
“นายอยากออกไปจากที่นี่ไหม”

ชายหนุ่มเหลือบมองไปทางอีกด้านของบาร์ “ฉันควรจะ—”

“ทิม ฉันไม่ได้พูดถึงการขับรถพานายกลับบ้านเพื่อที่ฉันจะได้ไปเจอ
กับจอห์นหรือกะนะ ฉันมีเตียงคิงไซส์ใหม่เอี่ยมที่เป็นของกำนัลจากเดฟรา
และกำลังอยู่ในอารมณ์ที่อยากจะรู้ว่าความซิงซังของนายในเรื่องการทดลอง
กับสัตว์จะครอบคลุมไปถึงมนุษย์ด้วยกันไหม เพราะ ให้อายลิวะ ฉันอยากจะ
ทำการทดลองกับนายคืนนี้”

ทิมกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ดวงตาสีน้ำเงินของเขาเหมือนกวางตื่นเมื่อเจอ
แสงสปอตไลท์อยู่หลังกรอบแว่นทรงกลมดุกแก่เรียน “ฉันไม่...”

เบนไม่สนว่าอีกฝ่ายจะบอกว่าไม่อะไร เขาเหนื่อยใจกับบรรดาผู้ชาย
ที่ไม่ใช่เต็มที่แล้ว ผู้ชายที่ไม่เป็นอย่างที่เขาอยากให้เป็น ผู้ชายที่ไม่ได้รักเขา
เบนพิมพ์ผ้าแว่นเขา “ฉันจะขโมยเตอร์ไซค์ออกไปในหนึ่งนาทีนี้ ถ้านายจะ
ขับรถตาม ฉันจะขับซ้ำๆให้นายตามทัน แต่ถ้านายไม่มา ครั้งถัดไปที่ฉัน
จะได้เจอนายคงเป็นตอนที่นายไปร่วมงานชุมนุมประท้วงเฮงชวายนั่นละ และ
นั่นคงเป็นเรื่องน่าเสียดาย”

เบนยึดตัวตรงแล้วเดินออกไปจากผับ และก็เป็นอย่างที่เขาคิดไว้
รถลาดำของทิมตามหลังเขามาเมื่อเขาหักมุมเตอร์ไซค์ขึ้นบนถนนสายรอง
สิบห้านาทีต่อมา ทั้งคู่อีกกลับมาถึงห้องพักของเบน วุบหนึ่งทีเบนคาดหวังว่า
นิโคลัสจะนั่งรอเขาอยู่ที่ปลายเตียงอีกครั้ง เพื่อจะได้เป็นสักขีพยานว่าเบน *ไม่ได้*
รักเขามากแค่ไหนในตอนนี้ แต่โชคร้ายที่ความคิดนั้นต้องพังทลายลงเพราะ
นิคไม่ได้อยู่ที่นี้ เพียงเปิดประตูเข้าห้อง เบนก็ถอดแว่นตาของทิมออกทันที
การไม่มีมันดูจะทำให้ทิมสูญเสียการควบคุมตัวไปด้วย ชายหนุ่มสลัดเสื้อ
แจ็กเก็ตผ้าสักหลาดของตัวเองออกแล้วหันไปกระซิบเสื้อแจ็กเก็ตหนังของเบน
ทั้งเสื้อคลุมทั้งสองตัวไว้บนพื้น ตามด้วยเสื้อตัวใน ทิมลูบมือทั้งสองข้างไปบน
ลำตัวสีแทนเข้มมีกลิ่นเป็นลอนน่าปรารถนาของเบนอย่างอยากรู้อยากเห็น
นิ้วของเขาถึงกับกระเด็นออกขณะเลื่อนไถ้ลงมาตามลอนกลิ่นหน้าห้อง

ทิมหัวเราะออกมาเล็กน้อยอย่างเขินๆ “โทษทีนะ...” เขาเข้าไปยังฟุงกลมๆ ของตัวเองอย่างเสียใจ เบนคุกเข่าลง แล้วประทับจูบลงบนผิวนื้อนุ่มนึ่มอบอุ่นด้วยความยินดีแบบไม่ได้เสแสร้งใดๆ เขาเบือนหน้าความรักที่มีให้ หน้าห้องแกร่งราวกับหล่อออกมาจากแม่พิมพ์จนถึงชั้นอาเจียนออกมาในท้องน้ำสกปรกนั่นจริงๆ ดังนั้นเขาจึงไม่มีปัญหาอะไรกับฟุงน้อยๆ นี้ เบนปลดเข็มขัดอย่างเร่งร้อน แล้วรูดซิปลง ทว่าทิมกลับถอยหลังแล้วดึงเบนให้ลุกขึ้นยืน ทิมเข้าจู่โจมริมฝีปากของเบน จูบเขาอย่างบ้าคลั่ง และมันให้ความรู้ดีอย่างที่เบนหวังไว้ ทิมไม่ได้ตัวสูงเท่าเบน ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องดี ดีมากด้วย อย่างน้อยครั้งนี้เขาก็ไม่คิดถึงนิโคลัสและริมฝีปากของพวกเขาเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์แบบแค่นั้น และเวลาจูบ ต้นขาของพวกเขาจะบิดเบียดกันอย่างไร...

ทั้งสองจูบกันอยู่นาน และในที่สุดก็ทิ้งตัวลงบนเตียง ร่างกายเบนเริ่มโหยหาบางอย่างมากกว่านี้ มากกว่านี้อะมากๆ ที่จริงแล้วเซ็กซ์แบบรุนแรง ลึกล้าที่เขาเคยมีกับ... *เวรเอ๊ย!* นี่เขาคิดถึงนิโคลัสอีกแล้วหรือเนี่ย *เวรจริง ๆ!* “เป็นอะไรไป”

เบนพลิกตัวนอนหงาย

“เพราะนาธานใช้ไหม ฉันเสียใจด้วยจริงๆ เจมี มันต้องใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะลืมนั้นได้ อย่าเร่งตัวเองเลย”

เบนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอะไรสักอย่างที่ออกมาทางกันของปีศาจร้าย แต่เขาก็พยักหน้ารับคำโกหกนั้นเพื่อความสะดวก “ไม่ใช่แค่เรื่องเขาหรอก เรื่องงานห่วยๆ นี้ด้วยนะ” งานมันยอมห่วยแน่เมื่อเขาทำผิดพลาดด้วยการหลงรักเจ้านายที่แต่งงานแล้วและคงไม่มีวันได้เข้ามา แต่เบนก็ทำตัวเป็นคนเย็นชาไร้หัวใจแล้วใช้ความรู้ลึกลับส่วนตัวเพื่อให้งานก้าวหน้าได้เช่นกัน “ถ้าฉันเป็นนาย ฉันคงจะทำอะไรมากกว่าแค่เขียนป้ายพวกนั้น นายควรเรียนรู้จากประวัติศาสตร์นะพวก นายต้องลงมือทำอะไรเป็นรูปธรรมมากกว่าแค่พูด ถ้าวันนี้นายได้เจอหน้าไอ้คนอวดดีที่กรี๊ดกรายมาพร้อมกับรถเรนจี้โรเวอร์คันใหม่เอี่ยมลึกลับ-พระเจ้า ก่อนพ่อฉันเสีย ท่านยังขับรถเก่าครีอายุยี่สิบปีอยู่เลย”

“ลาต้าของฉันยังใหม่นะ” เบนหันหน้าไปมองคนข้างๆ แล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมาด้วยความขบขันกับความคิดว่าเธอรายยี่ห้าลาต้าไปเทียบกับ

เรนเจอร์เวอร์ร่าคิดว่าหนึ่งแสนปอนด์ แม้อาจดูค่านั้นยังใหม่อยู่ก็ตาม แต่ท่ามกลางเสียงหัวเราะของทั้งสอง ยังมีอย่างอื่นที่ทั้งคู่ต่างได้แบ่งปันกันด้วยทิมเอ่ยขึ้นอย่างลึกลับ “นายน่าจะเจอกับแซมส์ แมฟเฟอร์ที นะ เขาเองก็คิดเหมือนกับนายเลย เขาเคยเป็น...คือเขาไม่ค่อยพูดถึงอดีตของเขากับพี่ชายเท่าไร แต่ฉันรู้สึกว่าเขาคงจะไม่หยุดแค่การประท้วงนะ”

“แล้วนายล่ะ”

ทิมเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น “ฉันเคยทำอะไรบางอย่างที่ไม่ค่อยภูมิใจนัก ฉันว่าฉันเคยเป็นคนอารมณ์ร้อนกว่านี้นะ แบบพร้อมจะใช้กำปั้นมากกว่าตอนนี้นะ แต่ช่วงนี้ฉันเอาแต่คิดว่าอะไรคือความหมายของการดำเนินชีวิตตามหลักจริยธรรม การกลายเป็นเหมือนศัตรูของนาย *ย๋อม* เป็นเรื่องผิดศีลธรรม แม้ว่านายจะเชื่อมั่นในการกระทำของนายแค่ไหนก็ตาม”

นั่นเป็นเรื่องที่เหนือความเข้าใจของเบน เพราะเขาใช้ทั้งชีวิตการเป็นผู้ใหญ่ไปกับการสังหารตามคำสั่ง ไม่ว่าจะตอนอยู่ในกองทัพหรือในหน่วยปฏิบัติการลับ และไม่เคยรู้สึกผิดในสิ่งที่เขาทำลงไปเลยสักครั้ง “ว่าแต่นายแซมส์อะไรนี่ คินนี่เขาอยู่ที่บาร์ด้วยหรือเปล่า” เบนรู้ว่าแซมส์ไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่ก็ต้องแสร้งทำเป็นไม่รู้

“เขาบอกว่าติดธุระนะ แต่เขาอยากจะเจอนายนะ ฉันก็ไม่ได้อยากให้ นายทำอย่างที่นายคิดไว้หรอกนะ เจมี ฉันคงสนับสนุนให้นายทำอย่างนั้นไม่ลงแม้จะรู้ว่านายพร้อมจะแหกกฎก็ตาม”

“แล้วมันจะเป็นเรื่องผิดศีลธรรมหรือผิดกฎหมายไหมถ้าฉันจะบอกให้นายถอดกางเกงยื่นออกซะ”

“ไม่หรอก แต่ถ้าฉันยอมทำตาม ฉันคงจะเป็นพวกมือถือสาก ปากถือศีล ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ฉันเกลียดมาตลอด การมาอยู่ที่นี้กับนายตอนนี้แทบจะทำลายหลักการในการครองคู่ของฉันไปหมดแล้ว”

“นายพูดมากเกินไปแล้วละ ถอดกางเกงยื่นออกซะ”

ทิมยิ้มเศร้าๆ แล้วเริ่มดึงกางเกงลงจากเอว “นายมี...”

เบนเลิกคิ้วอย่างคาดหวัง แต่เมื่อทิมไม่ยอมพูดต่อ เขาจึงถามอย่างร้อนใจ “อะไร ฉันมีอะไรหรือ”

“เอ่อ...มีถุงยางไหม”

“ถุงยาง?”

ทิมขมวดคิ้วมุ่น “ถุงยางอนามัยนะ จอห์น—”

“ฉันรู้ว่าถุงยางคืออะไร” วูบหนึ่ง ความคิดของเบนวกกลับไปที่โต๊ะบิลเลียด กลับไปที่อานหนังในโรงม้า ฝ่าคลุมม้าบนชายหาดในฤดูร้อนหนึ่งห้องพักแสนแพงในโรงแรมหรูที่นิโคลัสมักจะเป็นคนออกเงิน...ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรกันและทำที่ไหน...พวกเขาไม่เคยใช้ถุงยางเลย ไม่ต้องถามด้วยซ้ำว่าต้องใช้หรือเปล่า ความเชื่อใจและความเข้าใจกันเพียงแค่มองตาไม่เคยขาดหายไปจากความสัมพันธ์ของทั้งคู่ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เคยต้องพูดเรื่องนี้กันหรือเปล่านะ หรือว่าทั้งเขาและนิโคลัสไม่ต้องการคำพูดใดเลยจริงๆนี้เขาได้เจอคู่มือของตัวเองแล้วใช่ไหม แต่นิโคลัสไม่ได้รู้สึกเช่นเดียวกับเขาหรือว่าเขาจะรู้สึก...ฉันได้รับคำสั่งมา ฉันทำความเข้าใจคำสั่งต่างๆนี้อย่างกระฉ่างชัดเจนตลอดทั้งเช้า

“ฉันว่าฉันกลับก่อนดีกว่า เจมี ขอโทษด้วย ฉันไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่เราสองคนต้องการจริงๆหรอก”

“เฮ้ ออย่า...” เบนพยายามรวบรวมสติกลับมาสู่เหตุการณ์ตรงหน้าพลางดึงทิมกลับไปหาเขา แต่อีกฝ่ายกลับผลัดเขาออกห่างแล้วเก็บเสื้อกับแจ็กเก็ตขึ้นมาจากพื้น “ฉันชอบนายจริงๆนะ เจมี”

“อืม ขอบใจนะพวก ช่วยปลอบใจได้เยอะเลย”

“ถ้าฉัน เจอกันพรุ่งนี้นะ จะได้ไปเจอเซ็กซ์ไป”

ลึกลงไปในใจเบน ขณะที่เขาฟังทิมนัดหมายการพบปะกันพรุ่งนี้ ชายหนุ่มก็รู้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในคืนนี้มีแต่จะช่วยให้การปลอมตัวของเขาดูสมจริงขึ้น เบนไม่เคยเจอสายลับคนไหนที่ขาดความกระตือรือร้นและไม่เต็มใจหลอกล่อให้เป้าหมายตกหลุมพรางเท่าตัวเขาในคืนนี้เลย รับรองว่าไม่มีใครสงสัยว่าเขาวางแผนหว่านเสน่ห์ล่อลวงทิม วัตสัน เพื่อล้วงข้อมูลนำชายหน้าอะไรอย่างนั้นๆ ไม่มีใครแก้งทำให้เป็นสมเพชตัวเองอย่างที่เบนเป็นในคืนนี้ต่อหน้าชายหนุ่มผู้โชคร้ายคนนี้ได้หรอก เขาไม่ได้ออกความเห็นอะไรต่อการณ์นัดหมายนั้น เพียงพยักหน้าด้วยใบหน้าบูดบึ้ง “แล้วแต่นายเลย”

9

หลังจากทิมกลับไปแล้ว เบนทิ้งตัวลงนอนแผ่เต็มเตียง เหมือนปลาดาวที่ไม่มีจุดมุ่งหมายอะไรในชีวิต ทำได้แต่นอนเกยตื้นอยู่เฉยๆ ผ่านไปนานเท่าไรไม่ทราบ เขาก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาจากพื้น ตรงที่เขาทิ้งเสื้อแจ็กเก็ตไว้ ทว่าเขาไม่สนใจจะรับสาย โทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้งและยังคงดังต่อไปจนกระทั่งเขาหนีไม่ไหวอีกต่อไป เบนกระซกมันขึ้นมากี่เห็นว่าเป็นเบอร์ที่เขาไม่รู้จัก แหม น่าประหลาดใจจังเลย เขาจิ้มปุ่มรับสายแล้วกรอกเสียงลงไปห้วนๆ “คุณต้องการอะไร”

ปลายสายเงิบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับ “เริ่มที่ฉันอยากให้คุณรับสายว่า ‘ต้องการอะไรหรือครับท่าน’ เป็นไง”

“หรือครับ ถ้างั้นก็สุดแต่ใจเลยครับท่าน”

“เห็นได้ชัดว่านายไม่อยู่ในอารมณ์เหมาะที่จะคุยกันแบบมืออาชีพนะเดี๋ยวนั้นจะติดต่อนายอีกทีหลังจาก—”

“ผม—ผมขอโทษครับ วันนี้ผมได้คุยกับทิม วัตสัน แล้วครับ ผมไม่เชื่อว่าเขาจะเป็นคนที่ส่งสารรูปไป เขาพาดพิงถึงแมฟเฟอร์ที่คนน้องด้วยครับ เซมส์นะ”

“นายแน่ใจไหมว่าวัตสันไม่ได้บั่นหัวนายนะ”

“ครับ เราเริ่มสนิทกันแล้ว ตามที่คุณสั่งให้ผมทำ” เบนได้ยินเสียงคนอื่นจากปลายสาย แต่ไม่มีการตอบรับใดๆ จากนิโคลัส “คุณยังอยู่ในสาย

หรือเปล่า ว่าแต่ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหนหรือครับ”

“ที่สำนักงาน”

“พระเจ้า นี่มันตีสามแล้วนะครับ”

“เกิดเหตุร้ายขึ้นอีกแล้วนะสิ ใครบางคนดักยิงภรรยาของท่านรัฐมนตรีตอนที่เธอออกไปซื้อข้าววันนี้”

“น่าเสียดายจังที่พวกมันพลาด”

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่า เตี่ยวนะ ฉันจะออกไปคุยข้างนอก” เบนไดยินเสียงประตูปิด แล้วเสียงอื่นๆ ก็เงียบไป “เธออ้างว่าเห็นลูกกระสุนพุ่งออกมาจากลำต้นของต้นไม้เฉียดหัวเธอไป แต่พอคนของเราเข้าไปดูที่เกิดเหตุกลับไม่พบอะไรเลย เธออาจจะเข้าใจผิดไปเองก็ได้ แต่ถ้าเหตุการณ์นั้นมันเกิดขึ้นจริงๆ แล้วละก็ นั่นจะทำให้การชมชู่แบบไม่เจาะจงกลายเป็นการมุ่งร้ายโดยมีเป้าหมายแน่นอนมากขึ้น”

“ทิมบอกว่าที่คืนนี้เขมส์ไปที่ผับไม่ได้ก็เพราะเขาติดธุระบางอย่าง ทำไมคุณไม่ลากคอเขามาสอบสวนล่ะครับ”

“เขาหนีไปกบดานแล้ว เรากำลังตามหาอยู่”

“วันพรุ่งนี้ผมจะได้พบกับเขาครับ”

“ดีแล้ว”

เกิดความเงียบขึ้นยาวนานขณะที่ต่างคนต่างไม่รู้จะพูดอะไรต่อ นิคัลสถอนหายใจ “ฉันต้องไปแล้ว ยังมีปัญหาอีกอย่าง...แต่มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับนาย”

“คุณได้นอนเหมือนคนทั่วไปบ้างไหมครับเนี่ย”

“ฉันไม่เคยนอน เบนจามิน มันส่งผลดีต่องานของฉันนะ ว่าไหม”

“คงงั้นมั้งครับ แต่แหม ผมไม่เคยมีโอกาสดูเรื่องนั้นอยู่แล้วนี่ใช่ไหมล่ะ ผมว่าผมควรจะล้าในในความเมตตาเล็กน้อยที่คุณเจียดให้ด้วยการจ่ายค่าห้องที่เราเข้าไปมีเช็ทกันเสมอ แม้ว่าผมจะไม่เคยได้อยุ่ต่อหรือได้นอนหลับในห้องนั้นจริงๆ เลยก็ตาม อีกอย่างหนึ่งนะครับ ทิม วัตสันเป็นผู้ชายที่จวบได้ยอดเยี่ยมมาก” ปลายสายเงียบกริบ “ไดยินผมไหมครับ”

“ไดยินสิ นายอยากให้ฉันตอบยังงั้นหรือ”

“ก็ไม่รู้สิครับ ลองเป็น ฉันไม่อยากให้นาย—”

“ฉันไม่อยากให้นายจูบกับทิม วัดสัน ฉันไม่อยากให้นายไปเจอกับทิม วัดสัน นายรู้อะไรไหม เบนจามิน ฉันไม่ได้อยากให้นายฆ่าทิม วัดสันจริงๆหรอก แต่มันเขียนไว้ตรงไหนในชีวิตเราหรือว่าเรามีสิทธิ์เลือกได้อย่างที่ใจต้องการ นี่คือความเป็นจริงของเรา เบนจามิน ฉันต้องอยู่ที่นี่ตอนตีสาม คอยฟังพวกผู้ชายอ้วนฉุในชุดสูทพูดจาวางท่า - นั่นใช่คำที่ถูกต้องไหม - ในเรื่องที่พวกเขาไม่รู้อะไรรเลย ส่วนนายก็กำลังทำในสิ่งที่ทำให้ฉันอยากจะทำนายทิ้งซะ ฉันต้องไปแล้ว เบนจามิน” โทรศัพท์ตัดสายไปหลังจากนิโคลัสพูดจบ เบนเพิ่งจะเคยได้ยินนิโคลัสพูดอะไรยืดยาวเป็นครั้งแรก เบนจ้องโทรศัพท์ สมองของเขาพยายามประมวลผลถ้อยคำเหล่านั้น เบนค่อยๆ ings ตัวลงนอนแผ่บนเตียงนุ่ม คราวนี้ไม่ใช่เพราะความอิดโรย ทว่าเป็นความรู้สึกแปลบปลาบคล้ายกับความหวังที่ตรงเขาไว้กับเตียงอีกครั้ง

สภาพเบนย่ำแย่มากในวันถัดมา เขาตื่นขึ้นมาพร้อมกับความหิวจนท้องส่งเสียงโครกคราก และอาการปวดหัวอันเป็นผลจากการดื่มเบียร์ทั้งที่ท้องว่างกับอารมณ์ที่ขึ้นลงราวกับรถไฟเหาะเมื่อคืนก่อน เขาไปรายงานตัวสายในวันที่สามของการฝึกอบรม ซึ่งเป็นวันที่ต้องเรียนเรื่องกฎหมายสิ่งแวดล้อมและสรีรวิทยาของแบดเจอร์ โชคดีที่วันนี้ทั้งวันเรียนในห้องเป็นหลัก ศีรษะของเขากระแทกโต๊ะไปครั้งหนึ่ง สร้างความบันเทิงให้กับผู้เข้าฝึกอบรมคนอื่นๆ ได้มากโข แต่ก็ดูไร้มารยาทไปสักหน่อย เบนจึงต้องเลี้ยงซาหูกคนช่วงพักเพื่อเป็นการขอโทษ

ในผับเย็นวันนั้น เบนก็ได้รู้จักกับนอน แมฟเฟอร์ที ชาวไอริชคนหนึ่งที่นอนมีท่าทางระแวดระวังเบนมากกว่าคนอื่นๆ ในกลุ่ม และคอยชักพอกเบนเรื่องที่เคยอยู่ในกองทัพและการออกปฏิบัติภารกิจรับใช้ชาติของเขา เบนรับมือกับคำถามด้วยท่าทางใส่ชื่อภายใต้บทบาทของเจมี แลนคาสเตอร์ และเมื่อนอนชวนให้เบนออกจากที่นั่นแล้วไปพบกับน้องชายเขา เบนก็ตอบรับในทันใด ทิมดูจะไม่เต็มใจไปด้วยในตอนแรก แต่แล้วก็ยอมขึ้นรถไปกับนอน ส่วนเบนที่รถมอเตอร์ไซค์ของเขาตามไป พวกเขาขับลัดเลี้ยวไปบนถนน

สายหลักประจำเดวอนลักข์พักจนกระทั่งเริ่มขับไต่ขึ้นไปบนเนินหุบโล่ง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงฟาร์มเก่าๆ ที่มีสิ่งก่อสร้างสภาพทรุดโทรมพร้อมกับโรงวัวหน้าตาน่าเกลียด แต่ดูใช้งานได้ดี ซึ่งตอนนี้สภาพเก่าโทรมเพราะขาดการซ่อมบำรุง สถานที่แห่งนี้ดูแห้งแล้งว่างเปล่า ไม่น่าเข้าไปเหยียดกรายเมื่ออยู่ท่ามกลางอากาศหนาวยะเยือกยามราตรีในเดือนธันวาคม เบนลงจากรถมอเตอร์ไซค์อย่างระแวดระวังแล้วถอดหมวกกันน็อกเก็บเข้าที่ ก่อนจะเดินเข้าไปหารถยนต์ขณะที่ทิมกับณอนรอเขาอยู่ในความมืด

“นายอาศัยอยู่ที่นี้หรือ”

ณอนสายตึ้ง “เปล่า น้องชายฉันใช้มันเป็นกองบัญชาการขององค์กรนะ เรามักจะมาพบปะกันที่นี่”

เบนเหลือบมองทิม ทิมจึงยกไหล่ “บางครั้งพวกเราที่บังเอิญไปเจอเบตเจอร์ที่ได้รับบาดเจ็บมาจากการกำจัดอย่างผิดกฎหมายหรือช่วงฤดูล่าสัตว์ เราพาพวกมันมาที่นี่ก่อนจะปล่อยไปนะ”

เบนเดินตามทั้งสองเข้าไปในโรงนาหลังหนึ่ง ข้างในนั้นไม่มีแสงไฟสักนิด มีเพียงแสงที่ลอดเข้ามาจากหลังคาส่วนที่บุผนัง ที่มีขนาดกว้างขวาง แต่หมิ่นกลินมุลว่วเก่าๆ กับหนูหึ่ง เบนหันไปเพื่อจะพูดกับทิม แต่อะไรบางอย่างกลับฟาดเข้าที่ท้ายทอยเขาอย่างแรง เบนทรุดฮวบลงไป เขาพยายามจะลุกขึ้น แต่อะไรบางอย่างนั้นก็ฟาดใส่เขาอีกครั้ง แล้วทุกอย่างก็มืดลง

เมื่อเบนได้สติ ก็รู้ได้ทันทีว่าสถานการณ์เข้าขั้นวิกฤติ เขาถูกมัดข้อมือและข้อเท้าติดกับเก้าอี้ ทั้งยังถูกอุดปากและปิดตาไว้ เบนนั่งนิ่งในท่าเดิมเพื่อประเมินสถานการณ์และทดสอบความแน่นอนของเครื่องพันธนาการ เขาได้ยินเสียงคนคุยกันดังมาจากด้านหนึ่ง พวกนั้นคุยกันเป็นภาษาเกลิกที่ใช้ในไอร์แลนด์ บางคำเขาก็พอเข้าใจบ้าง ดูเหมือนว่าเขาจะถูกมัดติดกับเก้าอี้ด้วยแฮร์รีแบล็กซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งที่เอาไว้เรียกเทปพันสายไฟ อุปกรณ์ดั้งเดิมที่กลุ่มไออาร์เอมักเลือกใช้เวลที่ต้องการมัดใคร เบนเคยเป็นแขกของไออาร์เอครั้งหนึ่ง และเขาไม่ได้ปลาบปล้ำกับประสบการณ์นั้นนัก ในที่สุดเขาก็เงยหน้าขึ้นเพื่อให้พวกนั้นรู้ว่าเขาฟื้นแล้ว เบนได้ยินเสียงฝีเท้า จากนั้น

ผ้าที่คลุมศีรษะเขาไว้ก็ถูกกระชากออกไป เขาคำรามในลำคอ แล้วผ้าขี้ริ้วในปากเขาก็ถูกดึงออกไปเช่นกัน เบนกำลังเผชิญหน้ากับณอน แมฟเฟอร์ทีและชายหนุ่มอีกคนที่หน้าตาเหมือนณอนมากเสียจนไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคือแซมส์ เบนทั้งโล่งอกและตกใจเมื่อเห็นว่าทิมเองก็ถูกมัดติดกับเก้าอี้ตัวข้างๆเขา ศีรษะห้อยตกลง แว่นตาบิดเบี้ยวและเลนส์แตกข้างหนึ่ง “ไอ้สารเลว ต้องการอะไรวะ นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“เริ่มจากบอกชื่อจริงของนายมา ทหาร” แซมส์พูดด้วยสำเนียงชาวไอร์แลนด์เหนืออย่างหยาบกระด้าง

เบนถ่มน้ำลายเอารสชาติของผ้าอุดปากที่ยังเหลืออยู่ออกไป “นี่มันเรื่องอะไรกัน นายคิดว่านายจะหยุดโครงการกำจัดสัตว์ได้ด้วยการจับตัวฉันมานั่นหรือ ให้ตายเถอะพวก ฉันมันก็แค่มางานตัวเล็กๆเองนะ”

แซมส์พยักหน้าอย่างครุ่นคิดก่อนจะกระแทกกำปั้นใส่ใบหน้าเบน “แล้วเราจะรู้ถึงกันพวก พอจบคืนนี้ เราจะรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวนายและรู้ว่านายทำงานให้ใคร”

ขอให้โชคดีวะ เบนคิด แต่เขาไม่คิดว่าทิมจะฟื้นคืนสติขึ้นมาตอนนี้ ทิมมีสีหน้าหวาดกลัว ส่งผลให้เบนเกิดความรู้สึกที่คล้ายกับความเป็นห่วงเป็นใยแล่นขึ้นมาจุกอก แซมส์เห็นความรู้สึกที่ทั้งสองคนส่งผ่านให้กัน จึงพยักหน้าให้พี่ชาย ก่อนจะเบนความสนใจไปที่ทิม หลังจากนั้นห้านาที ใบหน้าทิมก็ละเหะ นี่เป็นการลงมือที่โหดร้ายรุนแรง และเพราะทิมไม่ใช่เป้าหมายที่แท้จริง ไม่ว่าเขาจะพูดหรือทำอะไรก็ไม่อาจหยุดสองพี่น้องนั้นได้ สิ่งที่ทำให้เบนเจ็บใจที่สุดก็คือ เขาไม่สามารถปล่อยให้เหตุการณ์ตรงหน้าทำให้เขายอมจำนน เพื่อให้พี่น้องแมฟเฟอร์ทีหมดหนทางค้นความจริงจากเขา พวกมันหันกลับมาสนใจเบนอีกครั้งเมื่อทิมล้มลงหมดสติไป และโซคร้ายที่พวกมันเลือกเข้าข้างที่ยังบาดเจ็บของเบนในการเริ่มต้นทรมาน เบนร้องออกมาเมื่อณอนใช้ไม้กระดานหวดใส่ “แกเป็นใคร”

เมื่อความเจ็บปวดลดลงเป็นเพียงอาการชา เบนก็ตะคอกกลับ “ปล่อยอาจารย์คนนั้นไปซะ แล้วฉันจะบอกในสิ่งที่ฉันรู้” ทิมไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาคัดค้านข้อเสนอนั้น สองพี่น้องปรึกษากันอยู่สักพัก แล้วแซมส์ก็ฟาดเบน

อีกครั้ง ถนนเดินไปยังกองเครื่องมือที่ใช้ในฟาร์มทางด้านหนึ่งของโรงนา แล้วกลับมาพร้อมกับคิม เบนมองอีกฝ่ายด้วยสายตาโกรธเกรี้ยว “นี่แกต้องล้อเล่นแน่ๆ” เซมส์หันบิคมตรงนิ้วก้อยของเบนแล้วเริ่มบีบแน่นขึ้นเรื่อยๆ “บอกชื่อจริงมา”

“แกจับมาผิด—” ปลายนิ้วของเขาถูกบดละเอียด ความเจ็บปวดทำให้เขาไม่อาจเอื้อนเอ่ยอะไรออกมาได้ เบนรู้สึกวุ่นวายในโลกกลายเป็นสีเทา แต่แล้วทันใดนั้นแรงบีบก็หายไป เขาได้ยินเสียงดังกระหึ่มของเฮลิคอปเตอร์ เสียงจากลำโพงดังเข้ามาในโรงนา แม้จะจับคำพูดไม่ค่อยได้ แต่ความตั้งใจนั้นชัดเจน ถนนวิ่งไปที่ประตู “เวรเอ๊ย ตำรวจ ไอ้พวกตำรวจเฮงซวยโผล่หัวมา”

เบนคว้าโอกาสที่พวกมันละความสนใจ รีบยื่นเท้าแรงๆ เพื่อผลักเก้าอี้ให้ล้มหงายหลัง และเป็นไปตามที่เขาหวังไว้ ที่เท้าแขนข้างหนึ่งของเก้าอี้เก๋ๆ ตัวนี้หักเป็นชิ้นๆ ทันที ทำให้แขนข้างหนึ่งของเขาเป็นอิสระโดยมีเศษท่อนไม้ติดมาด้วย เบนกิ้งตัวแล้วเตะขาเก้าอี้จนมันหักไปข้างหนึ่งเช่นกัน เขาใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการตะเกียกตะกายยืนขึ้น เศษท่อนไม้ยังติดอยู่กับตัว แต่ตอนนั้นมันคืออาวุธ ไม่ใช่เครื่องพันธนาการอีกต่อไป

เซมส์หันกลับมา และในทันทีที่แสงสปอตไลต์ส่องลอดเข้ามาทางหลังคาโห่วเป็นรู เขาก็ตะโกนเสียงแหลม “เอาปืนมาให้ฉัน!” เบนตั้งใจจะพุ่งเข้าไป แต่ก่อนที่เขาจะก้าวออกไปเป็นก้าวที่สอง เขาก็เข้าอรรถนจลัมโครมอย่างงุ่มง่ามทับใส่เศษท่อนไม้ท่อนหนึ่ง เบนรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดที่แล่นปลานขึ้นมาจากชายโครง แต่ยังคงฝืนดึงตัวเองให้กลับมาลุกขึ้นยืน พลันเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด ทว่าเขาไม่รู้ลึกละอะไร จึงคิดว่าพวกนั้นคงยิงพลาด แต่แล้วเงาร่างหนึ่งก็โถมเข้าไปใส่เขาจนล้มกลิ้งลงไปนอนหงายหลังบนพื้นคอนกรีต ศีรษะเขากระแทกพื้นอย่างจัง ส่งผลให้โลกทั้งใบกลายเป็นสีเทาอีกครั้ง เขาปลุกปล้ำกับร่างนั้น ขึ้นคร่อมแล้วใช้สองมือจับเศษเก้าอี้ไม้ที่ยังติดอยู่กับตัวให้มันแล้วที่มันลงไปในกระบอกดาซาชาติร่างให้นานที่สุด จนกว่าเขาจะหมดแรง เสียงปืนดังขึ้นอีกนัดหนึ่ง เบนได้ยินเสียงรถหลายคันแล่นเข้ามาในสนามและเห็นชายในชุดดำหลายคนวิ่งเรียงกันเข้ามาในโรงนา โดยยึดผนังเป็นหลักก่อนจะกระจายตัวเข้าควบคุมพื้นที่ เบนพลิกตัวตะแคงข้าง

แขนข้างที่มีเศษท่อนไม้จากเก้าอี้ยังคงฝังลึกอยู่ในกะโหลกศีรษะของศัตรู ภายใต้แสงไฟเจิดจ้าจากไฟหน้ารถตำรวจหลายคน เขามองเห็นร่างแน่นิ่งของทิมยังอยู่บนเก้าอี้ แล้วก็ต้องหวั่นใจถึงขีดสุดเมื่อเห็นแซมส แมฟเฟอร์ที่ยืนอยู่เหนือร่างของชายผู้หมดสติพร้อมกับปืน แซมสยกปืนขึ้นจ่อใบหน้าทิม แต่ทันใดนั้นอะไรบางอย่างก็ระเบิดออกที่หลังศีรษะของชายชาวไอร์แลนด์ ตามมาด้วยประกายไฟที่ระเบิดออกอีกหลายครั้ง จากนั้นไม่นานเสียงจากปืนก็เบียดเสียงก็ทำให้เขามองเห็นตัวคนยิง

เบนเฝ้ามองทุกอย่างจากบนพื้นขณะดึงตัวเองออกห่างจากถนน แมฟเฟอร์ที่ ส่วนชายชุดดำคนอื่น ๆ เข้าไปเคลื่อนย้ายร่างของชายชาวไอร์แลนด์อีกคน เมื่อเหลือเพียงทิมคนเดียวที่อยู่ในโรงนา ตำรวจก็ได้รับอนุญาตให้เข้ามาได้ และตอนนั้นเอง ชายจากหน่วยงานเดียวกันกับเบนก็เข้ามาช่วยพยุงเขาเดินตัดสนามไป หนึ่งในนั้นพูดขึ้นอย่างสุขุมเยือกเย็น “เจ้านายอยู่ที่บ้านหลังนั้น เขาต้องการพบคุณ” เบนพยักหน้า แล้วยึดตัวตรงเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเดินเองได้ ทั้งสองจึงเดินหายลับไปทางเฮลิคอปเตอร์

เมื่อเบนไปถึงกระท่อมเกาครี หัวเข้าของเขาก็บวมเป่งจนรู้สึกได้ว่าทางเกยขึ้นรัดแน่นเสียจนเลือดไม่ไหลเวียน เบนพบนิโคลัสยืนเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางแสงไฟฉายเจิดจ้าในห้องที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นห้องครัว เขาไม่ได้ตระหนักเลยว่าสภาพตนเองแย่แค่ไหนจนกระทั่งได้เห็นความรู้สึกที่ฉายวาบขึ้นบนใบหน้าของผู้ชายคนนั้น แต่พริบตาเดียวมันก็จางหายไป และเมื่อนิโคลัสเอ่ยปาก เสียงของเขาก็ยังคงเฉยชาเป็นปกติ “เบนจามิน”

“ครับท่าน”

นิโคลัสดูจะตกอยู่ในภวังค์ความคิด สายตาจับจ้องไปที่ผนัง เบนไม่มั่นใจว่าชายตรงหน้าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เขาไม่เคยมั่นใจเลย แม้กระทั่งตอนที่พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน ตอนที่ร่างกายของพวกเขาเอ่อล้นไปด้วยความสุขสม แม้ใน *ขณะนั้น* เขาก็ไม่รู้เลยว่านิโคลัสคิดอะไรอยู่

ในที่สุดผู้ชายตรงหน้าก็หันกลับมาแล้วนั่งลงบนโต๊ะ “ทำดีมาก เราได้หลักฐานทางนิติเวชมากพอที่จะโยงว่าพี่น้องแมฟเฟอร์ที่เป็นคนส่งสารข่มขู่”

“พวกมันรู้เรื่องผมได้ยังไงครับ”

“นายต้องหยุดทำให้คนอื่นเหม็นหน้านะ เบนจามิน เห็นได้ชัดว่านายไปสร้างศัตรูไว้ตอนฝึกอบรม”

“นรกเอ๊ย ไอ้สารเลวจี๋อก”

“ฉันเชื่อว่านายคงบอกเขาว่านายจะตอนพวงสวรรค์ของเขาแล้วกินมันเหมือนเป็นลูกงุ่น ถ้าเขาไปยุ่งกับพวกผู้ประท้วงอีก”

“ก็ใช่ครับ”

“เขาสงสัยว่านายคงจะไม่ใช้คนที่นายแอบอ้าง แถมนายยังไปตอกย้ำความเชื่อที่อีกตอนอยู่ที่ผับ”

“บ้าจริง แล้วคุณตามหาผมเจอได้ยังไงครับ”

นิโคลล์มองเบนด้วยสายตาที่มืดมัว ก่อนจะส่ายหน้าอย่างสิ้นหวังแล้วพึมพำ “นี่นายรู้ใช่ไหมว่าตอนนี้มันศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้วนะ”

เบนค่อย ๆ หรูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามอีกฝ่าย “ทิม วัตสัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ--”

นิโคลล์มือขัดจิ้งหะ “ฉันรู้ เขาบาดเจ็บสาหัสเลยละ หมอบอกว่าเขาอาจจะไม่รอด ผู้ชายคนนั้นมาอยู่ผิดที่ผิดเวลาด้วยอุดมการณ์แบบผิด ๆ” เขาเห็นสีหน้าเบนจึงกล่าวเสริมอย่างเสียไม่ได้ “อย่างน้อยเขาก็มีอุดมการณ์ละนะ” เขาโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย “แล้วนายล่ะ เบนจามิน เป็นยังไงบ้าง” ชายหนุ่มลั้งเล แต่แล้วก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป่าเพื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าสะอาดเอี่ยมอ่องออกมา เบนรีบไปพร้อมกับเปล่งเสียงหัวเราะของความอ่อนล้า และเจ็บปวดออกมา ไม่สามารถคิดได้ว่าจะทำอย่างไรกับมันดี เขาใช้มันซับเลือดบนใบหน้า แต่ดูจะไม่ได้เรื่อง จนกระทั่งนิโคลล์ลุกขึ้นมาฉวยผ้าไปจากเขาพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ เบนหลับตาลง ขาทั้งสองข้างอ้าออกเล็กน้อย แล้วนิโคลล์ก็เข้าไปยืนอยู่ตรงนั้น มือข้างหนึ่งประคองใบหน้ายับเยินของเบน ขณะที่อีกข้างค่อย ๆ ซับบาดแผลที่มีมากมายหลายแห่งอย่างอ่อนโยน “เงยหน้าขึ้น”

“นี่อยู่ในขอบเขตงานของคุณหรือครับ”

“ฉันเป็นคนกำหนดขอบเขตงานของตัวเอง และนั่นรวมถึงการดูแล

ลูกน้องที่ออกปฏิบัติกรด้วยอย่างแน่นอน” เขาเซ็ดหน้าเบนอย่างเบามือ
ทว่าสะอาดขึ้นกว่าให้เบนทำเองเยอะ แต่เขาไม่อาจทำอะไรได้กับตั้งจุกที่หัก
หรือดวงตาวมเป่ง

“แล้วตอนนี้เอาไงต่อดีครับ”

“ตอนนี้หรือ ตอนนี้นายต้องหายไปกับความมืด เบนจามิน จนกว่า
ฉันจะต้องการตัวนายอีก ทำงานได้ดีมาก”

เกิดความเงิบขึ้นครู่ใหญ่ ในท้ายที่สุดนิโคลัสก็ดูจะตัดสินใจได้ว่า
เขาคงไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่านี้เพื่อให้เบนหน้าเบนกลับมาเป็นแบบที่เขาชอบ
ก่อนจะนั่งลงตรงข้ามกับเบน แล้วจดจ้องผ้าชุ่มเลือดในมือ

“ผมไม่ได้มีอะไรกับเขาหรอกนะครับ เพื่อว่าคุณอาจยังสนใจ”

นิโคลัสหยุดเพ่งรอยเลือดบนผืนผ้าแล้วเหลือบตาขึ้นมองเบน “ทำไม
ถึงไม่ล่ะ”

เบนสยดเบาๆ “คุณก็รู้ว่าเพราะอะไร”

นิโคลัสหลุบตามองต่ำเหมือนเดิม แต่หลังจากผ่านไปสักพักก็ออก
ความเห็นว่ “คนอย่างเราไม่สามารถมีความรักได้หรอก เบนจามิน แค
ชอบพอกันยังอันตราย นายน่าจะรู้นะ แต่ถ้าไม่ ฉันนายก็ควรต้องเรียนรู้
ได้แล้ว เราจำเป็นต้องอยู่ตัวคนเดียว ไม่อย่างนั้นเราจะถูกทำลายย่อยยับ”

“ไร้สาระ! แล้วที่คุณล่ะ คุณไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวสักหน่อย คุณ
แต่งงานแล้วนะ”

มือของนิโคลัสแข็งทื่อไป ก่อนที่เขาจะพูดอย่างชัดเจน “การอยู่
ตัวคนเดียวในเชิงอุปมาที่ใช้ได้เหมือนกัน”

เบนก้มหน้าลงซิดอก “โอ้เอ๊ย”

ผ่านไปครู่หนึ่ง เบนยกมือขึ้นขี้ตาอย่างงุ่มง่าม เมื่อนิโคลัสเห็นมือ
อีกฝ่าย เขาทำเสียงตกใจ “ให้ตายสิ เบนจามิน นี้นาย” ชายหนุ่มจับมือ
เบนไว้ในอุ้งมือเขาอย่างอ่อนโยนแล้วใช้ผ้าเซ็ดหน้าชุ่มเลือดพันเอาไว้ “ไปที่
คลินิกซะ ฉันจะแจ้งพวกเขาว่านายกำลังไป”

“ผมไม่เป็นไร ผมไม่-”

“เสียบนะ! ทำตามทีฉันบอกสักครั้งเถอะ” เบนพยักหน้าอย่าง

ยอมจำนน ยังไงเขาก็ต้องไปหาหมอ ดังนั้นคำโต้แย้งของเขาจึงฟังดูไร้สาระ
แม้แต่กับตัวเขาเอง

เบนเดินกะเผลกไปทางประตูหน้าโดยมีนิโคลัสช่วยพยุง แล้วจึงเห็นว่า
มีรถเรนจ์โรเวอร์คันสีดำจอดรอเขาอยู่ “หลังจากที่ผมทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วจะให้ผมทำอะไรต่อล่ะครับ”

“จากนั้นนายก็พักผ่อนกว่าจะฟื้นตัวเต็มที่ นี่เป็นการหยุดพักก่อน
แม้แต่ฉันก็พักเหมือนกันตอนนี้”

“หยุดพักก่อนหรือครับ”

นิโคลัสมองเบนด้วยสายตาที่มืดมัว “นายนี้มันนอกกรีตจริงๆ พู้งี้
เป็นวันคริสต์มาสอีฟนะ นี่เป็นเทศกาลแสดงไมตรีจิตแท้ๆ”

“คุณจะไป...”

“แน่นอนสิ ก็อย่างที่นายล้อฉัน- การเดินทางหลังจากของฉันยังคงต้อง
ดำเนินต่อไป แน่หนอนว่าต้องมีการเล่นทายคำปริศนาและร้องเพลงรอบต้น
คริสต์มาสด้วย โชคดีที่ฉันมีม้าและชายหาดวงเปล่าอยู่”

“แต่ไม่มีใครที่เป็นเพื่อน”

“ใช่ ไม่มีใครที่เป็นเพื่อน”

ดูเหมือนว่าต่างฝ่ายต่างไม่มีเรื่องอะไรจะพูดต่อแล้ว เบนจึงพยักพเปิด
ไปทางสนาม “รถมอเตอร์ไซค์ผม...”

“ฉันจะให้คนเอาไปไว้ที่โรงแรมที่ฉันจองไว้ให้นายใช้เป็นที่พักฟื้น
ก็แล้วกัน”

เบนวางมือข้างที่ยังใช้การได้บนแขนนิโคลัส “ผม-”

“อย่า” ทางเดินมืดเกินกว่าจะเห็นสีหน้าของเขา แต่โทนเสียงของ
นิโคลัสก็บอกหมดทุกอย่างแล้ว เบนถอยห่างก่อนจะกะเผลกไปทาง
ยานพาหนะที่รอจะขับพาเขาไปยังคลินิกเอกชน บุคลากรในหน่วยนี้ต้องได้รับ
แต่บริการชั้นยอดเท่านั้น